

عاشقِ پی

ناول

Ketabton.com

لیکوال: نیک محمد بامرک

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب نوم: عاشقو ((ناول))

ليکوال: نیک محمد بارک ((موسوي))

کمپوز او ډيزاين: نیک محمد بارک ((موسوي))

کال: ۱۳۹۸

پته: کندهار/افغانستان

ایمیل: naikbarak786@gmail.com

فیسبوک: Naik Barak Musavi

موبایل او واټسف: 0702110371

ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

د ليکوال خبری

نحمدو و نصلی علی رسول الکریم اما بعد فاعوذ بالله
من الشیطان الرجیم، بسم الله الرحمن الرحیم:

د الله تعالی ډیر شکر گزاره یم چی ما ته یی یو حل
بیا د یوی لیکنی د پوره کیدو توان او توفیق راکړ
نوموړی ناول چی تاسو به یی ولولی په اسانه او کره
پښتو لیکل سوی ناول دی خو لکه څنگه چی دا زما
دوهم ناول او اتم کتاب دی نو شاید نیمگړتیاوی ولری
ستاسو محترمینو لوستونکو څخه هیله کوم چی د نورو
ناولونو په لا سم لیکلو کی را سره کومک وکړی،
هیره دی نه وی چی نوموړی ناول عصری ژوند ته
په کتو لیکل سویدی او د اصلی ژوند زیاتی برخی په
کښی را اخیستل سویدی نوموړی ناول صرف د تفریح
لپاره جوړ سویدی هیڅوک دی سیاسی او مذهبی رنگ
او نوم نه ورکوی.

د کتاب هدف

- ۱- پښتو ژبه بډايه کول.
- ۲- ځوانان په مطالعه بوختول.
- ۳- ځوانان د غربييزم او هندوييزم د وحشی او دين او کلتور ته تاوانی فلمونو او سریالونو راگرځول.
- ۴- ځوانانو ته د ستونزو حل لاری بنودل او د کاروبار پرمختگ.

ناول

شرنهاري سو موبایل ته زنگ را روان وو د ڈیر
وخت وروسته ظفر خان موبایل ته جواب ورکړ:
السلام عليكم خان صاحب سلطان یم ستاسو د کمپنی
منشي د مرکز څخه می در سره تماس نیولی دی
مبارک موسه خان صاحب ستاسو زوم وصال د هیواد
په سطحه د لوی او حوان تجار او ارډ ته انتخاب سویدی
سبا مراسم دی نو تاسو باید نن ماښام ته حان را
ورسوی،

ظفر خان ڈیر خوشحاله سو او خپل منشي ته پی په
مسکا وویل: مننه ددی بڼه خبر څخه دی انشاءالله مور
به ماښام ته حان در ور رسوو،

سبا ته مراسم جوړ سول د ټول هیواد څخه لوړ پوړی
چارواکی او بهرني میلمانه راغلی وه د غونډی ویناوال
ووویل: تاسو ټولو میلمنو ته بڼه راغلاست وایم دوستانو
په ننني مراسمو کی به د هیواد په سطحه غوره تجارانو
ته مور د کال د غوره تجارانو او ارډونه ورکړو ددی

اوارڏونو لپاره مورن د هيواد پنجه غوره تجاران انتخاب
ڪريدي چي لومري مقام پڪيني د هيواد يو غوره او
خوان تجار گتلي دي نوموري نه يوازي چي هيواد ته
بي د تجارت په بخش کي پرمختگ ورڪريدي د هغه
تر څنگ بي په زرهاوه غريبان او بيڪاره خلکو ته د
ڪار زمينه مساعده ڪريده او بل دا چي نوموري د خپل
مال زياته برخه پر مسڪينانو او غريبانو ويشي چي بنه
مثال بي د رخسار په نوم خيريه بنسټ دي نوموري هر
ڪال ددي خيريه بنسټ له لاري د هيواد ٽولو غريبو
اشخاصو ته ڪمڪونه او مرستي رسوي نو ايا دا شخص
تاسو ووايست چي ددي اوارڏ وړ دي او ڪه نه؟

ٽولو ميلمنو وويل: هو همدا شخص ددي اوارڏ لپاره تر
ٽولو غوره شخص دي،

ويناوال وويل: مورن هم همدا خوان ددي اوارڏ لپاره
انتخاب ڪريدي چي لومري مقام بي تر لاسه ڪريدي نو
راحو دوستانو همدا شخص به تاسو ته در وپيڙنو او
ڙر تر ڙر به بي د لومري مقام په اوارڏ ونازوو، نو د

لومري مقام گتونكي حوان بناغلي وصال دي!!!! ٽولو
ميلمونو چڪچڪي کولي او د وصال ملگري او خوسر
ڏير خوشحاله وه او هغه ته يي مبارڪي وويل،

ويناوال وويل: د بناغلي وصال خخه هيله کوو چي د
ستيچ ومخته راسي خيل اوارڏ تر لاسه کري او د هيواد
د ريس جمهور صاحب خخه هيله کوو چي دا اوارڏ
بناغلي وصال ته په خيلو لاسونو ورکري،

د هيواد ريس جمهور وصال ته د کال د غوره تجار د
لومري مقام اوارڏ پخيلو لاسو ورکي، خو وصال هيڻ
خوشحاله نه وو او په نازره به يي مسکا وکره،

ويناوال وويل: اوس هم بناغلي وصال ته بلنه ورکوو
چي ميک ته راسي او د خيل ژوند او ددي اوارڏ په اڀه
تاسو ته وينا وکري بناغلي وصال!!!

ٽولو ميلمونو چڪچڪي وکري او فکر يي کاوه چي
وصال به د خيل ژوند په اڀه ڏير خه ووايي خو وصال
چي کله ميک ته ورغلي نو صرف يي مننه ستاسو ٽول
خخه وويل او ولاري ٽول ميلمانه ڏير حيران سول په

حیرانی یی بیا ہم چکچکی کولی وصال چی کلہ د
ستیج خخہ راکنتہ سو نو مستقیم د غونڈی خخہ ووتی
خلک نور ہم حیران سول، خبریالانو غوبنتل چی د
وصال سرہ خبری وکری خو وصال د هغو خخہ بخنبہ
وغوبنتہ او پہ خپل موثر کی کبینستی،

ماننام ڈوڈی تیارہ سوہ وصال او ظفر خان او نورہ
کورنی سرہ ناست وہ او ڈوڈی یی خوړل ټول زیات
خوشحاله وہ او د وصال د اوارڈ پہ هکله ږغیدل خو
وصال چپ ناست وو او ڈوڈی یی خوړل پہ دی وخت
کی د وصال خوابنی پہ زهیره لهجه وویل: وصاله
زویہ که نن رخسار ستا دا اوارڈ لیدلای وای نو زیاتہ
به خوشحاله سوی وای،

پہ دی خبرہ سرہ ټول ڈوڈی پربینوول او حیران حیران
یی د سترگو تر بغلو وصال ته وکتل وصال هیخ ونه
ویل او د ڈوڈی خخہ ولاړ سو لاس یی پریولی او خپلی
کوټی ته ولاړی ظفر خان خپلی میرمنی ته پہ درد
ووویل: ڈاکټر نه وه ویلی چی د وصال ومخته د رخسار

نوم مه يادوى، وصال د کوټى دروازه وتړل او خپل
اوارډي را واخيستی او د ميز پر سر يې د يو انجلي
د عکس ومخته کښيښوى او خپله د ميز ومخته لاندې
پر مخکه ورته کښيښتى، ظفر خان او کورنى يې لا و
ډوډي ته ناست وه خو شيبى وروسته د وصال د کوټى
څخه د موسيقى د يو غمگين ساز ږغ سو ټول حيران
سول او يو وبل ته يې وکتل چي په دى وخت کى د
کور يو مزدور راوخستل او ناره يې کړه: خان
صاحب خان صاحب وصال بيا په ځان پسى دروازه
تړلى ده هله ژر راسى، ټولو د وصال د کوټى وخواته
ور وخستل گورى چي دروازه تړلى ده ظفر خان
دروازه ور وتکول او ورنارى يې کړى: وصاله!
وصاله! دروازه خلاصه کړه وصاله زويه وایم دروازه
خلاص کړه، خو وصال دروازه نه خلاصول ظفر خان
خپلو مزدورانو ته وويل: ونيسى هلى دروازه ورماته
کړى، ټولو يو دم پر دروازه ور وخستل او په څو
وارى سره يې دروازه خلاص کړه چي گورى وصال
کت ته څنگ وهلى دى د رخسار عکس يې په غير کى

نيولي دي او تر دواړو لاسو يي ويني بهيري ټولو پر
را وځغستل، ظفر خان وصال په غير كي راپورته كړ
او مزدورانو ته يي وويل هلي امبولنس ته زنگ ووهي،
وصال يي روغتون ته ور رسوي او عمليات يي ورته
شروع كړل، څو شيبې وروسته د عمليات خاني
زرغونه اشاره ولگيدل ټول ډير خوشحاله سول،
ډاكټران راووتل او ظفر خان ته يي وويل: ظفر خانه!
يو ځل بيا ستا زوم د مرگ د خطر ه وژغورل سو خو
كه يي بيا داسي كار وكړ نو بيا مور هغه نسو
ژغورلای ځكه د هغه دارگ مور څو ځايه گنډلي دي
نور ځاي نسته چي ويگنډو او په ډيره زياته اندازه وینه
دي هر وار په داسي كار كولو ضايع كوي زه دا درته
وايم كه يي بيا داسي وكړه نو د زوم څخه دي لاس
پريوله چي هغه دي بيا ژوندي پاته سي،

ظفر خان وويل: څه ور سره وكم ډاكټر صاحب
نصحيټونه خومي ډير ورته وكړل خو د هغه رخسار
لورمي نه هيريږي او هر واري چي يي څوك ورته
نوم ووايي دي په ځان دا چم وكي،

ڏاکٽر وويل: ظفر خانہ ماڻھو واري تاسو ته وويل چي
دده په مخڪي د رخسار نوم مه يادوي،

ظفر خان د وصال د عمليات خاني و اطاق ته ورغلي
او وصال ته يي يو څو شيبی کتل او بيا يي هغه پر مخ
ټينگه چپلاخه ووهلي او په ژړايي ورته وويل: ته ولي
داسي کوي ايا په داسي کولو سره به رخسار بيرته تاته
راسي او که هغه په داسي کولو خوشحاليږي ياد دي نه
دي هغي چي به ستا پر بدن يو کوچني د اغذي زخم لا
وليدی نو ليونی به سوه تا چي د هغي سره کوم قول
کري وو هغه دي دا دي څو واري ماتي کري لور خو
مي د لاسه ورکړه خو نه غواړم زويه چي ته مي هم
يوازي پريږدي،

د وصال تر سترگو بي اختياره اوبنڪي رابهيدلي ټول
کت يي په اوبنڪو لوند سو،

عاشقيو

موسى د بانڪ مدير وو هغه په دى وظيفه كى ډيرى
پيسى تر لاسه كړى وى كاروبار يى برابر وو د هغه
درى زامن وه ميرمن يى بيا حامله وه دوى ډير
خوشحاله وه او دراتلونكى اولاد لپاره يى تيارى نيوى،
موسى او ميرمن يى غوښتل روغتون ته د دوا لپاره
ولار سى چى په لاره كى يى موټر ټكر وكړ دواړه
ټپيان سول او روغتون ته ويورل سوه موسى لږ ټپى
وو خو ميرمن يى زياته ټپى سوى وه ډاڪټرانو د موسى
عمليات وړ وكړ خو د ميرمنى عمليات يى لا شروع
وه موسى د خپلى ميرمنى عملياتو ته انتظار سو خو
شيبى پس ډاڪټران را ووتل او موسى ته يى وويل:
موسى صاحب مبارك موسى زوى مو پيدا سو،
موسى ډير خوشحاله سو او ډاڪټرانو ته يى وويل: ډاڪټر
صاحب زما ميرمن څنگه ده،

ڏاڪٽرانو وويل: موسيٰ صاحب مور بخشنه غوارو مور
ستا ميرمن ونسواي ژغور لاي د هغي زخمونه ڏير
ژور وه،

موسيٰ ڏير خوابدي سو او زيات يي وڙيل ڄو ورڃي
پس يي وظيفه هم د لاسه ورڪره موسيٰ چي به ڪله خپل
نوي زيريدلي کوچني ته وڪتل نو د ميرمني مرگ او د
وظيفي د لاسه ورڪول به ورفياد سوه فگر به يي ڪوي
چي دا ٽول مصيبتونه ددي کوچني سره مور ته
ورسيدل نو به يي د هغه ڇخه نفرط ڪوي همدا کوچني
يي د روزني لپاره روزنتون ته وسپاري موسيٰ به په
مياشت ڪي يوار روزنتون ته ورتلي او خپل زوي به
يي ليدى نور وخت به يي د نورو درو زامنو سره
تيراوه ڪله چي دا کوچني غٽ سو نو پلار به يي ڏير
ياديدو خو پلار به يي هيڃ وخت نه ور سره تيروي ده
چي به خپل نور ورونه د پلار سره ليدل نو ڏيره به
خوابدي سو پلار به يي هغو ته د بازي شيان راوڙل
خو ده ته به يي هيڃ هم نه راوڙل دده پلار او نورو
ورونو ته زيات درد راتلي او هغو ته به يي ڏير بد بد

ڪٽل ڪله ڪله به يي د ورونو ڇخه د بازي شيان په زور
اخيستل او د هغو سره به يي جنگ کوي د هغه ڇخه
ڏير شوخ هلڪ جوړ سو د هر ڇه ضد چي به يي وکي
هغه کار به يي هتماً کوي که ڇه هم زيات خطر به وو
پکښي د پلار لخوا پر اينبول سوي نوم ڇخه يي زيات
بد راتل او ٽولو ته به يي ويل چي زما نوم وصال دي
که چا په بل نامه ورته ويلى وای هغه به يي ښه ٽينگ
وڏبوي،

د وصال مشر ورور په يو کمپني کي کار کوي وصال
او هغه به يو ڇه سره جوړ وه او وصال د هغه ڏير
احترام کوي هغه به وصال ته ويل چي زما سره کمپني
ته ڇه يو کار به زده کړي هلته وصال د هغه خبره
ومنل او د هغه سره کمپني ته تلي هلته به وصال ڪله
ڪله د کمپني مشر ته چاي او نور شيان هم وروړل د
کمپني مشر به فکر کاوه چي دا دلي خدمتگار دي نو
ځکه به يي ڏير امرونه پر کول د وصال به هيڅ دا
امرونه نه خوبنيدل او ڏير به په قهر کيدي، وصال به
ڪله ڪله مشر ورور ته هم دردمن سو چي زما ڇخه

دلته د مزدور کار اخلي، يوه ورځ چي وصال ډير
خوابدي هم وو د کمپني مشر ورناره کړه: ايي مزدوره
چاي راوړه، وصال هغه ته په درد درد وکتل او په درد
يي ورته وويل: وبخښه زه مزدور نه يم بل وار په
مزدور راته ونه وايي دلته زه د ورور سره د همکاري
لپاره راحم ستا د چوپړ لپاره نه، د کمپني مشر ته هم
ډير درد ورغلي او وصال ته يي وويل: ستا نوم څه
دي؟ وصال وويل: ولي د لور واده دي راسره کوي،
د کمپني مشر ته ډير درد ورغلي او وصال ته يي
وويل: چپ سه بي عقله ته زما د بوټ حيثيت نلري زه
به ستا سره د خپلي لور واده درکوم ووځه زما د کمپنیه
چي بيا دي ونه وينم، د کمپني مشر چي کله د وصال
حيثيت د خپل بوټ سره مشابه کړي نو وصال ته ډير
درد ورغلي او د دفتر څخه ووتی، کله چي ماښام
پريوتی نو هغه د کمپني د مشر خبری يي په ذهن کی
راگرځيدلی چي هغه ويل: چپ سه بي عقله ته زما د
بوټ حيثيت نلري زه به ستا سره د خپلي لور واده
درکوم، وصال ټوله شپه خوب ونکی او همدا خبری

خوب ته نه پريښوی، سهار د ملگرو سره ناست وو
هغو ورته وویل: وصاله نن لکه چی د ورور سره نه
یی تللی او داسی معلومیږی چی ټوله شپه دی خوب نه
دی کړی؟

وصال وویل: نه یاره د کمپنی مشر پسی واخیستم د
هغه سره می پروند جنگ وکی،

ملگرو یی وویل: نو پر څه شی مو جنگ وکی؟

وصال وویل: ماته یی وویل چی ایی مزدوره چای
رواړه ما ویل زه ستا مزودر نه یم بل وار ماته په
مزدور ونه وایی بیایي راته وویل چی نوم دی څه شی
دی ما ویل ولی د لور واده دی راسره کوی ټیر درد
پر دی راغلی چی ویل یی چپ سه بی عقله ته زما د
بوټ حیثیت نلری زه به ستا سره د خپلی لور واده
درکوم،

ملگرو یی وخنډل او ورته یی وویل: یاره وصاله تا هم
عجبه ورته کړیده او داسی معلومیږی چی د همدی
خبری د لاسه ټوله شپه نه یی بیده سوی؟

وصال وویل: یا خوب می په دی خاطر نه دی کری
چی ده ماته وویل چی چپ سه بی عقله ته زما د بوت
حیثیت نلری زه به ستا سره د خپلی لور واده درکوم
خوب پر دی خبره نه راتلی چی ما فکر کوی چی دده
د لور سره به واده څنگه وکم؟

د وصال ملگرو وخنډل او ویویل: نو څه کوی وصاله
اوس په رښتیا د هغه د لور سره واده کوی؟

وصال وویل: ملگرو تاسو ته زما ضد نه دی در معلوم
چی زه څومره ضدی یم او اوس ما دا ضد کړیدی چی
زه به ددی کمپنی د مشر د لور سره واده هتماً کوم ددی
لپاره نه چی هغه د خان لور ده ددی لپاره چی زه یی
پلار ته دا ور وښایم چی زما حیثیت څه دی خو ملگرو
تاسو به هم زما سره کمک کوی،

ملگرو یی وویل: وصاله مور ستا ملگری یو په هر
وخت کی مو یو د بل سره مرسته کړیده مور ستا سره
یو خو د لور په باره کی به یی معلومات د کومه کوو؟

د وصال يو ملگري وويل: وصاله زما ورور د هغو په کور کي موټروان دی زه به يی د هغه څخه پوښتنه وکم هغه ماښام راځی کور ته زه به بيا سبا تاسو ته خبر درکم،

ټول ډير خوشحاله سوه او د ملگرتيا لاس يی سره ټينگ کړ،

کله چي سبا سو نو وصال او ملگري يی سره ناست وه خو هغه خبر ولا ملگري يی نه وو لا راغلی خوشيی وروسته هغه راغلی او په خوشحالی يی ملگرو ته وويل: ملگرو د هغی معلومات می وکړل هغه يوه لور لری چي رخسار نوميری تقريباً وای د شلو کالو ده خو ملگرو وای هغه په پلازمينه کي اوسيری هلته درس وایی نو وصاله ياره ستا کار مشکله دی چي وسی،

وصال وويل: ملگرو مه ناهیلی کيری مشکله ده خو ناممکينه نه ده تاسو پلازمینی ته د تلو آماده گي ونیسی مور به سبا روان سو،

ټولو وويل: سمدې وصاله چي څنگه ستا خوبنه وی،

کله چی سبا سو نو ٿول د پلازمینی په لور روان سول
تر ساعتونو ساعتونو سفر وروسته پلازمینی ته
ورسیدل او د نوموړی پوهنتون پوښتنه یی وکړه کله
چی یی پوهنتون پیدا کړ نو هغه د پلازمینی تر ټولو
ستر او سخت پوهنتون وو چی یوازی پکښی د هیواد
لایقو شاگردانو درس وایه د وصال ملگرو وصال ته
وویل: وصاله یاره په دی پوهنتون کی خو داخله
ناممکینه ده چی تاته دی یی درکی، وصال وویل:
ملگرو هغه ماته راپریردی درخی اوس دلی یو نیردی
کور په کرایه ونیسو د اوسیدو لپاره،

وصال او ملگرو یی پوهنتون ته نیردی یو کور د
اوسیدو لپاره په کرایه ونیوی ډیر ستړی سوی وه نو
حکله ټول په خواږه خوب بیده سول سهار وختی تر
ټولو دمخه وصال د خوبه راکښینستی غوښتل یی چی
دباندي وگوری چی څه وخت دی کله چی یی د کوتی
کلکین خلاص کړ د سهارگاه شمال پری ښه ولگیدی
هلته ورته ولاړ وو چی په دی وخت کی یی د دوی د
کور پر مخامخ د همسایه و کورته پام سو د هغه کور

په يو خونه كي يو بنكلي انجلي ناسته وه او ډير په عاجزي يي لاس پورته كړي وو او دعاوي يي كولي وصال ته ددي دينداري او بنكلي نوراني څيهرې ډير خوند وركړ او هلته يي څو شيبې ورته كتل،

كله چي لمر راپورته سو نو وصال او ملگرو يي ځان تيار كړ او د پوهنتون پر لور روان سول په لاره كي وصال هغه د سهارگاه دعاوو ولا انجلي وليدل هغه چي به د هر غريب سره مخ كيدل نو يو څه اندازه پيسي به يي وركولي وصال د هغي دا مهرباني ته مسكي سو په دي وخت كي يي ملگرو په هغي انجلي پسي ناره كړه: واه څومره مهربانه انجلي ده څومره بزرگه ده هاهاهاهاه ابي اغلي مور ته هم يو څه راکه هاهاهاه، هغي انجلي تر شا ورته وكتل خو هيڅ يي ونه ويل بيرته روانه سوه، وصال خپلو ملگرو ته اشاره وكړه چي چپ سي هغوي هم چپ سول، كله چي پوهنتون ته راورسيدل نو د دروازه وان څخه يي پوښتنه وكړه چي دلته څنگه كولاى سو داخله وكړو؟ دروازه وان وويل: ايا تاسو د خپل ولايت تر ټولو لايقه شخص ياست كه د

خپل ولايت د بنوونځي څخه په لومړي درجه فاريغه
سوي ياست او د نمر و فيصدي مو تر 99% رسولي
يي نو بيا دلته داخله دركوي كه نه نه يي دركوي،

وصال وويل: زه ددي هيواد تر ټولو لايقه شخص يم
خو ته يو بله طريقه راوښيه يو بله لار مار نلري چي
داخله پكښي وكم؟

دروازه وان وويل: ايا ته د درس ويلو سره رښتيا هم
ډير مينه لري؟

وصال وويل: هو بيخي زياته خو د همدې لپاره د خپل
ولايت څخه دلته راغلو،

دروازه وان وويل: نو بيا داسي وكه چي د يو لوړ پوري
شخص يا والي واسيطه ورته وكه بيا دي داخلوي،

وصال او ملگري يي فكر وكړ چي اوس څنگه لار
ورته جوړه كړي چي په دي وخت كي د وصال يو
ملگري قسيم وويل: وصاله زما د پلار يو ملگري د
جمال په نامه دلته په پلار ميني كي غټه وظيفه لري هغه
ته به ورسو،

وصال وویل: احمقہ اول دی ولی نہ ویل؟

وصال او ملگری بی د قسیم د پلار د ملگری کورته
ورغل قسیم خپل د پلار ملگری ته وویل: جمال کاکا
مور د خپل ولایت څخه دلته راغلی یو چی د پلازمینی
په پوهنتون کی داخله وکو خو هغوی داخله نه راکوی
ته کمک راسره وکه،

جمال وویل: زویه هغه ڈیر سخت پوهنتون دی زه
دومره درسره کولای سم چی یوازی تا هلته داخل کړم
تاسو ټوله نسیم کولای،

قسیم وویل: جمال کاکا مور ټول داخل که مور ټول
سره ملگری یو،

جمال وویل: نه بی سم کولای زویه بڅښنه غواړم،
قسیم وویل: نو سمدہ جمال کاکا نو یوازی زما دا
ملگری وصال هلته داخل که ځکه دی یتیم دی او
غریبان هم دی او د درس هم ڈیر شوقی دی،

جمال وویل: سمدہ تاسی ورسی زه به زنگ ور ووهم،

وصال هلته داخله واخيستل وصال هلته گرځيدی چي
هغه د دوی همسايه انجلی یی ولیدل ورغلی او هغی ته
یی سلام ووايه هغی په ډیره مینه جواب ورکړ او بیا
مصطفی ورته وویل: اغلی سهار چي زما ملگرو ستا
سره کومه بی ادبي وکړه د هغو پر حای زه بڅښنه
غواړم، هغی ورته وویل: نه هیڅ خبره نه ده زه نه یم
پری خفه سوی،

وصال د هغی څخه ولاړی کله چي سبا سو او پوهنتون
ته راغلی نو د صنف په لومړی چوکي کی کښینستی د
صنف ډیر درس باندی وغمیدی او غوښتل یی چي
دباندي ووځی نو کله چي به شاگردان صنف ته رانوتل
ده به تر میز لاندی پښه ورته کښینول او هغه به یی
پر مخ وغورځوه استاذ څو واری بد بد ورته وکتل خو
چي وصال بیا هغسی وکړه نو بیا یی د صنف څخه
ویستی وصال په پوهنتون کی گرځيدی چي د دوی
همسايه انجلی یی بیا ولیدل چي د نورو شاگردانو سره
یی درس وایه وصال په ډیره مینه هغی ته کتل د هغی
هم وصال ته پام سو څو شیبی یی سره کتل چي بیا

ولارل، خو ورخی همداسی تیریدی وصال کوبنبنس
کوی چی یو داسی څوک پیدا کری چی ده ته د کمپنی
د مشر د لور رخسار په اړه معلومات ورکی وصال
چی به کله پوهنتون ته ننوتی نو ټوله ورځ به دباندی
گرځیدی صنف ته به نه ورتلی د دوی د همسایه انجلی
به پکښی فکر وو یوه ورځ وصال په صنف کی ناست
وو چی د پوهنتون ریس او نور استاذ هم په دی وخت
کی تیریدل یو شاگرد د استاذ څخه پوښتنه وکړه: استاذ
محترم مور څنگه کولای سو چی د یوه څخه تر سلو
پوری حساب جمع کرو؟ د پوهنتون ریس او نور
استاذان په دی وخت کی ودریدل د صنف د ریاضی
استاذ چی ددی پوښتنی جواب نه وو ور سره ډیر
کوبنبنس یی وکی چی یو داسی طریقہ پیدا کری چی د
شاگرد دی پوښتنی ته جواب ورکی ډیر وخت یی پر
تخطه تیر کړ نورو استاذانو هم کوبنبنس کوی خو حل
یی نکړ چی په دی وخت کی وصال لاس پورته کړ:
استاذ استاذ زه یی ورته حل کم؟

استاذ چي ڪله شاته وڪتل ويليدل چي وصال لاس پورته
ڪريدي ويپيڙندي چي هغه هلڪ دي چي ٽوله ورخ به
بي دباندی تيرول او شاگردانو ته به بي تر ميز لاندی
پني اينولي او غورخول به بي استاذ فڪر وڪر چي دا
تمبل به بي ڇه حل ڪري نو بي ورته وويل چي نه ڪنٽه
که لاس دي،

استاذ بيا په تخطه اخته سو ڏير وخت بي تير ڪر خو بيا
بي هم حل نڪر، وصال بيا لاس پورته ڪر او وويل:
استاذ زه بي ورته حل ڪم؟

استاذ چي ڪله شاته وڪتل نو ويليدل چي بيا وصال لاس
پورته ڪريدي استاذ بيا ورته وويل: نه ڪنٽه که لاس
مه بي حلوي؟

استاذ بيا په تخطه اخته سو تخطه بي ٽوله ڏکه ڪرل خو
سوال بي حل نڪر تخطه يوار خرابه ڪي بيا هغه ڏکه
سي دي بي بيا پاڪه ڪري خو سوال تر پايه نسو حل په
دي وخت ڪي وصال بيا لاس پورته ڪر: استاذ زه بي
حل ڪم ورته؟

استاذ ته چي ٿير درد هم ورغلي وو په درد يي وصال
ته وويل: ووځه د صنفه څخه بي ادبه ته به يي څه حل
کري تمبله په هيڅ شي پوهيري نه وايي چي زه يي حل
کم دا د کوچنيانو کار نه دي ما په رياضي کي ماسټري
کړيده په کلونو کلونو مي استاذي کړيده نه يي سم
حلولاي نو ته به يي څنگه حل کي؟

وصال د صنف څخه ووتی او استاذ بيا په تخته اخته
سو تر څو چي سوال حل کري خو بيا يي هم ونسواي
کولاي څو شيبی وروسته وصال تر کلکين سر
راوايستی او په لور اواز يي وويل: استاذ زه يي ورته
حل کړم؟ په دي سره په ټول صنف کي خداوي شروع
سوي استاذ په درد سره ټولو ته وويل: چپ سو مه
خاندی بي ادبو، ټول چپ سول په دي وخت کي د
پوهنتون ريس صنف ته ننوتی او استاذ ته يي وويل:
استاذ ستا چي نه دي زده هغه هلک ته خو موقع ورکه
چي حل يي کري ورته هغه د څه وخت راهيسي درته
وايي چي زه يي ورته حل کم زه يي ورته حل کم،

استاذ وویل: ریس صاحب دا شاگرد زه پیژنم ڈیر تمبل
دی توله ورخ د صنف خخه دباندی تیره کری دی به
یی خنگه حل کری؟

د پوهنتون ریس وویل: استاذه موقع خو ورکه چی دی
یی حلولای سی او که نه،

استاذ وویل: سمدہ ریس صاحب زه به موقع ورکم خو
ته به یی خپله ووینی چی دی خومره تمبل دی،
استاذ او ریس دواړو وصال ته ورناره کړه: راسه ورته
حل یی کړه،

وصال هم صنف ته راغلی استاذ هغه ته مارکر
ورکړ او ورته یی وویل چی ورسه حل یی که
وصال هم تخطی ته ودریدی او په دوو دقیقو کی
یی $n(n+1)/2=n$ فارمول ولیکی او بیا یی وویل:
مور کولای سو چی د یو خخه تر سلو عددونه ددی
فارمول له لاری حل کړو یا هم په بله طریقه داسی
چی اول د 1 عدد د اخیری د 100 د عدد سره جمع
کوو چی مجمعه یی 101 راوخی او بیا دا حاصل

په مينځني عدد چي 50 دي کي ضربوو چي په
دواړو طريقو کي حاصل يعني د يو څخه تر سلو
پوري د عددونو مجموعه چي څومره کيري 5050
راځي،

کله چي وصال دا سوال حل کړ استاد ريس شاگردان
او نور استاذان ډير حيران سول او تر څو شيبو حيرانتيا
وروسته د پوهنتون ريس وصال ته وکتل او پر هغه يي
چکچکي وکړي ټولو استاذانو او شاگردانو چکچکي او
شپيلکيان شروع کړل او ټول ډير خوشحاله سول،

د پوهنتون ريس وويل: شاباس په داسي محصلينو مور
وياړو ليري نه ده چي ته به ددي پوهنتون غوره
محصل ونومول سي شاباس،

کله چي سبا وصال صنف ته راغلي نو صنف بيا خوند
نه ورکوي نو بيا د صنف څخه ووتی په پوهنتون کي
گرځيدی څه ليري هاخوا ته د وصال همسايه انجلي او
څو نورو ملگري سره ناست وي د وصال د همسايه
انجلي سره ناستو انجونو وويل: هغه وگوري څومره

بی عقل دی ڈیر لوڙ استعداد لری خو د هغه څخه هیڅ
گټه نه اخلی او ټوله ورځ د صنف دباندی گځی،

د وصال همسایه انجلی خپلو ملگرو ته وویل: تاسو ته
دده استعداد څه معلوم دی؟

هغو وویل: ایا ته د تیری ورځی د حیرانونکی پینښی نه
یی خبره؟

هغی وویل: نه نه یم خبره څه پینښه وه؟

ملگرو یی وویل: دی هلک پروند داسی کار وکړ چی
ټول استاذان، محصلین او د پوهنتون ریس ورته هک
حیران سول کوم سوال چی ماسټر او تجربیناکه استاذ
په ساعتونو ساعتونو نکر حل هغه ده په دوو دقیقو کی
حل کړ او پوهیری مدیر صاحب څه ورته وویل و دی
هلک ته یی وویل چی ته به د پوهنتون غوره شاگرد
ڈیر ژر جوړ سی،

د وصال همسایه انجلی وپوښتل: نو چی دی دومره
لایقه دی نو بیا ولی صنف ته نه ځی د څه لپاره دلته
راغلی دی نو چی درس نه وایی؟

ملگرو پي وويل: نه پوهيرو چي ولي ته ورسه پوښتنه
خني وکه چي دي څه درته وايي؟

د وصال همسايه انجلي ورغل سلام يي ورته ووايه او
د وصال څخه يي وپوښتل: خبره سوم چي تيره ورځ
دي په صنف کي هغه سوال حل کړ چي ماسټر استاذانو
نسواي حل کولای ته استعداد لري نو بيا درس ولي نه
وايي؟

وصال وويل: ايي اغلي زه هيڅ استعداد نلرم او نه هم
زه دلته د درس لپاره راغلي يم زه د يو بل کار لپاره
راغلي يم دلته،

د وصال همسايه ملگري وويل: د کوم کار لپاره؟

وصال وويل: پريږده يي ته يي څه کوي؟

د وصال همسايه انجلي وويل: کيدای سي زه مرسته در
سره وکم،

وصال خوشحاله سو او هغي ته يي وويل: سمده درته
وايم خو وعده وکه چي بل چاته به نه وايي،

هغی و عده و کړه چی چاته به نه وایی،

وصال وویل: زه دلته د یوی انجلی لپاره راغلی یم د هغی پلار ماته پیغور را کړی وو چی ته زما د بوت حیثیت نلری نو زما د لور سره د واده خبری کوی زه غواړم چی د هغی سره جعلی مینه شروع کم او بیا جعلی واده ور سره وکم د هغی پلار ته دا ثابته کم چی زه څوک یم زه د همدی ضد د پوره کولو لپاره راغلی یم،

هغی وپوښتل: د هغی پلار څه کار کوی؟

وصال وویل: د هغی پلار د توکرانو کمپنی لری، هغه حیرانه سوه او وصال ته یی وویل: د هغه نوم او د هغه د لور نوم څه شی دی؟

وصال وویل: دی ظفر خان نومیری او لور یی رخسار نومیری،

همسایه انجلی یی وویل: تا د هغی په باره کی دا دومره معلومات د کمه کړه؟

وصال وویل: ته دا پریرده ته راته ووايه چي ته هغه
پیژنی؟

همسایه انجلی یی وویل: هو پیژنم یی هغه زما ملگری
هم ده،

وصال ڈیر خوشحاله سو او هغي ته یی وویل: هیله
کوم هغه ماته راوینیہ ایا زما سره کمک کوی تر خو
زه خپل ضد پوره کم؟

همسایه انجلی یی وویل: هو کوم یی خو په یوه شرط
ووايه قبول دی دی؟

وصال وویل: هو زما ستا هر شرط قبول دی،

همسایه انجلی یی وویل: زما شرط ڈیر سخت دی ووايه
منی یی؟

وصال وویل: هو منم یی ماته هیخ کار هم نه دی سخت،

همسایه انجلی یی وویل: ته به هر وخت پوهنتون ته پر
وخت راخی او تر رخصتیہ پوری به په صنف کی یی
د شپی به د ملگرو سره بانڈارونه نه وی ستاسو د

سمیستر ختمیدو ته او امتحان ته یوه میاشتی پاتی ده ته
به په صنف کی اول نمره کی نیسی که دوهم لا راغلی
نو کمک دی ولاری هیخ کمک بیا نه در سره کوم،

وصال وویل: سمدہ اغلی ستا شرط ماته قبول دی خو
ته وعده راسره وکه چي ته به بیا زما سره کمک کوی،
همسایه انجلی یی وویل: سمدہ زه وعده در سره کوم
چی ته خپل شرط پوره کری زه به هم ستا سره کمک
وکم،

وصال وویل: مننه اغلی او رښتیا ما و تا خو نومونه لا
نه سره وویل زما نوم وصال دی او ستا نوم اغلی؟
همسایه انجلی یی وویل: ماته ټول په کور کی شبانه
وایی،

وصال وویل: ستاسو په لیدو خوشحاله سوم اغلی
شبانی،

شبانی وویل: زه هم بناغلی وصاله د اوس لپاره د خدای
په امان بڼه وخت،

کله چي سبا سو نو سهار وختی چي لا شپه وه شبانی
عبادت کاوه چي دباندی یی د موترسیکل بزغ واوریدی
کله چي دې په کلکین کی ورته وکتل نو ویلیدل چي د
وصال د پوهنتون بسته په اوږه کی ده او پوهنتون ته
روان دی شبانه موسکی سوه،

صنف ته تر ټول اول وصال راغلی وو ټول حیران وه
ورته ټوله ورځ یی په صنف کی تیره کړه او درس ته
یی سم غوږ نیولی وو، د شبانی او نورو ملگرو یی د
وصال د صنف وخواته پام وو چي ایا وصال اوس
راوځی او کنه خو نه راووتی کله چي رخصتی سوه
نو تر ټولو اخیر وصال راووتی د صنف څخه کله چي
شبانی ته نیردی راغلی نو سلام یی ورته وکړ او ورته
یی وویل: دا دی اعلیٰ شبانی زه خو ستا شرط پر حای
کوم،

شبانی وویل: ونیسه ادامه ورکه او اول نمره گی
ونیسه،

وصال د سمیستر تر پایه ڈیر کونینس وکر او د ٽول صنف اول نمره سو کله چی د امتحان نتایج معلوم سوہ لومری شبانی هغه وکتل نو د وصال نوم یی لومری پکینی ولیدی خوشحاله سوہ او وصال په طرف روانه سوہ، وصال ته په پوهنتون کی ٽولو مبارکی ورکول او ملگری یی هم ڈیر خوشحاله وه کله چی وصال شبانه ولیدل نو د هغی پر طرف ور رهی سو کله چی شبانی ته ورسیدی نو شبانی ورته د اول نمره کی مبارکی وویله، وصال تری مننه او وکره او ورته یی وویل: شبانی ما خو خیل شرط پوره کی اوس دی ته هم شرط پوره کره سمدہ؟

شبانه موسکی سوہ او ویویل: سمدہ سبا به زه هم خیل شرط پر حای کرم،

وصال تری مننه وکره، شبانه ددی په اړه فکرمنه وه چی دا به د وصال سره څنگه مرسته وکری،

کله چی سهار سو نو وصال د پوهنتون ومخته په دی تمه ولاړ وو چی شبانه به کله راسی او دی به درخسار

سره معرفی کری، خو شیبی وروسته شبانه معلومه
سوه کله چی وصال ته را ورسیدل نو وصال ورته په
بی صبری وویل: شبانی چیری وی زه تاته دڅه وخت
راهیسی په تمه وم،

شبانی وویل: را روانه وم په کور کی می کارونه څه
زیات وه نو په دی خاطر وځنډیدم،

وصال وویل: شبانی اوس نو هغه د ظفر خان لور
رخسار راوبنیه،

شبانی وویل: دربنووم یی خو هو زما نوم به نه ور
یادوی ځکه چی زما د هغی سره خوا بده ده،

وصال خفه غوندی سو او ویویل: ازا سمدنه نه دی ور
بنووم خو نو یی راوبنیه،

شبانی د پوهنتون خواته یوی انجلی ته چی هلته ولاړه
وه اشاره وکړه او وصال ته یی وویل: هغه انجلی
وینی؟

وصال وویل: هغه سره کالی چی یی اغوستی دی؟

شبنانی وویل: هو هم هغه ستا رخسار ده نور ته پوه
سوی او هغه پوه سوه که واده ور سره کوی که پی د
پلار جايداد خپلوی ستا خوښه،

وصال وویل: مننه چی راودینوول،

وصال خپلو ملگرو ته وویل: ملگرو زموږ او ستاسو
مقصد هغه سورکالی انجلی ده هغه د هغه مغروره خان
لور ده ته ورته وگوره هغسی د پلار په رکم مغروره
ولاره ده ته ورته گوره چی څنگه پی دا مغروری
ورختموم،

وصال د هغی انجلی وخواته ور رهی سو هغه د نورو
درو انجونو سره ولاړه وه وصال ورغلی او سلام پی
ورته ووايه هغو وعلیکم کر او بیا پی وصال ته وویل:
مبارکی درته وایو جی تاسو په صنف کی اول نمره
سواست،

وصال د هغو څخه مننه وکړه او بیا هغو ځانونه ورته
معرفی کړه یوی وویل: زه شبنم نومیرم دا نور زما
ملگری شهناز، فروین، رخسار نومیری، وصال هم

خپل ځان ورته معرفي کړ خو هغو وويل: ستا معرفيت
ته اړتيا نسته دا ټول پوهنتون تا پيژني کله چي تا پخپل
صنف کي هغه سوال حل کړ او بيا دي اول نمره گي
تر لاسه کړه ډير ژر دي ترقي وکړه،

وصال د هغو څخه مننه وکړه،

شبڼم، فروين او شهناز رخسار ته وويل: رخسار مور
خو د صنف وخت مو دي ته او بناغلي وصال بانډار
سره وکړي، هغو د وصال او رخسار څخه خدای په
اماني واخيستي او ولاړي رخسار او وصال کرار
کرار په قدم شروع وکړه رخسار وصال ته وويل:
بناغلي وصاله تاسو راته ويلای سي چي ستاسو د
کاميابي راز په څه کي دي؟

وصال موسکي سو او ويويل: ددي تر شا هيڅ کوم راز
نسته بس سوال وو ذهن مي يو څه سره وجنگوي او
حل مي کي نور څه نه،

رخسار وويل: که ددي تر شا څه نه وو نه بيا دا د
صنف اول نمره گي مو بيا څنگه تر لاسه کړه؟

وصال وويل: ددی تر شا يو څه سته زه يو چا ورته
وهڅولم او پر مایي ټينگار وکړ چي بايد اول نمره گي
تر لاسه کړم،

وصال او رخسار تر ډير بانډار وروسته سره ولاړل د
دوی دوو ملاقاتونه همداسی جاری وه تر دی پوری
چی دوی دواړه نیردی ملگري سول سره رخسار په
وصال ډير باور پیدا کړ، کله چی شبانی پر وصال د
سهار وختی د راکښینستو شرط ایښی وو نو هغه د
وصال عادت سو او هر سهار وختی به راکښینستی
لومړی به د کلکین وخواته ولاړی هلته به یی ولیدل
چی شبانه په عبادت اخته وی وصال به موسکی سو
او د شبانی عبادت او دیندوستی به ډير خوند ورکړ

وصال کوبښن کاوه چی رخسار ژر ځانته نیردی کړی
د رخسار هم د وصال سره مینه پیدا سوی وه د ډير
وخت وروسته وصال تلواری سو نو یی رخسار ته
وويل: رخسار زه غواړم تاته يو څه ووايم،
رخسار وويل: هو مهربانی ووايه،

وصال وویل: رخسار زه فکر جن یم چی څنگه او د
کمه ځایه یی درته ووايم؟

رخسار پوهیده چی وصال ورته د مینی وړاندیز کوی
نو یی ورته وویل: وصال هر څه چی وایی په سره
سینه او بیله ویری یی ووايه،

وصال وویل: رخسار زه سسسستا سسر ه میینه کوم،
رخسار موسکی سوه او وصال ته یی وویل: وصال زه
هم ستا سره مینه کوم د کومی ورځی نه چی می ته
لیدلی یی درباندی مینه سوی یم خو ویلای می نسوای
درته،

وصال په ظاهره ډیر خوشحاله سو ځکه چی دی خپل
مقصد ته ورسیدی سهار د وخته یی د شبانی د کور
دروازه ور وټکول کله چی شبانی دروازه ور خلاصه
کړه نو وصال هغی ته متایی ورکړه او ورته یی وویل:
مننه مننه مننه اغلی شبانی ستا په مرسته نن زه خپل
مقصد ته ورسیدم ما هغی ته د مینی وړاندیز وکی او
هغی ومنی اوس به نو زه خپل مقصد ته ورسیرم،

کله چي وصال دا وويل نو شباني په ډيره غوسه سره
متايان بيرته د وصال په لاس کي کښينول او ورته يي
وويل: واخله دا متايان دي زه يي نه غواړم او ووځه
زما د کوره چي بيا رانسي،

وصال حيران سو او شباني ته يي وويل: څه پيښه ده
اغلي خيريت دي،

شبابي وويل: هو خيريت دي خو بس ووځه زما د کوره
د يوي مظلومي انجلي په احساساتو لوبي کوي او خپل
مقصد ته ځان رسوي دا ستا نارينتوب سو ما خو در
سره ددي لپاره مرسته وکړه چي ته به د خپل دي چټل
مقصد څخه واوري ووځه زما د کوره چي بيا دي دا
مخ ماته رابنکاره نه کړي،

وصال په حيراني د شباني د کوره ووتی او په خپله
لاره ولاړی کله چي ماښام سو نو وصال پر کت پروت
وو او د شباني خبری يي په ذهن کي گرځيدلی تر سهار
يي خوب ونه کړ کله چي سهارگاه سوه نو دباندی د
کلکين وخوا ته رهي سو تر څو شبانه ووينی چي ويکتل

نو شبانه بيا په عبادت بوخته وه وصال د هغي وخواته
موسكى سو، كله چي پوهنتون ته ولاړي نو په لاره
كي شبانه هم پوهنتون ته روانه وه دواړه يو حاي
پوهنتون ته ورسيدل كله چي پوهنتون ته داخل سوه نو
رخسار د پوهنتون په دروازه كي ولاړه چي وصال يي
وليدى نو ژر د هغه وخواته ورغلل او ورته يي وويل:
وصال ته چيري وي تر اوسه زه تاته دا څو ساعته
كيري انتظار وم، شباني دا خبري واوريدى او د وصال
طرف ته يي خفه غوندى وكتل وصال هم خفه غوندى
د هغي وخواته وكتل او بيا وصال رخسار ته وويل:
مصروفه وم نو په دى خاطر ناوخته راغلم،
رخسار وويل: وصال ته وگوره ما تاته څه شي
راوريدى؟

وصال وويل: څه؟

رخسار وويل: ما درته خوري جلبى راوريدى سهار
مى په خپلو لاسو پخي كړى،

وصال وویل: و بڅښه رخسار زما ستونی خوږیری زه
پی نه خورم، وصال خپلی سترگی په شبانی کی بنڅی
کړی وی چی مخته روانه وه کله چی وصال رخسار
ته منفی جواب ورکړ نو شبانه ودریدل او بیا خفه
غوندی پی د وصال خواته وکتل او بیا صنف ته ولاړه،
څو وخت همداسی تیر سو کله چی به وصال او رخسار
سره مخ سوه نو وصال به د هغی سره سمی خبری نه
کولی او نه به پی هم د هغی موبایل ته جواب ورکوی
یوه ورځ وصال په پارک کی یوازی ناست وو شاته
پی شبانه هم ناست وه شبانی وصال لیدی خو وصال
هغه نه لیدل چی په دی وخت کی رخسار راغله او
وصال ته پی وویل: وصال څه پینه ده دا څو ورځی
کیری نه سمه خبره راسره کوی نه می موبایل ته
جواب وایی اخیر ولی؟

وصال رخسار ته وویل: رخسار زه غواړم تاته یو څه
ووايم،

رخسار وویل: ووايه څه وایی؟

وصال وويل: رخسار زه ستا سره مينه نکوم،

رخسار حيرانه سوه شبانه چي د دوى خبرو ته يى غورڼ
نيولى وو هم حيرانه سوه او بيا رخسار وويل: وصال
دا ته څه وايى خو تا راته وويل چي ته زما سره ډيره
مينه کوى،

وصال وويل: هغه ټول درواغ وه ما د ملگرو سره
شرط تړلى وو چي زه به تاته د مينى وايم او ستا سره
به د مسخرو مينه او واده کوم؟

رخسار په ژړا سوه او وصال ته يى وويل: او تر واده
وروسته دى پريښوولم او ه؟

وصال وويل: هو،

رخسار ډيره غوسه سوه او وصال يى ټينگ پر مخ په
چپلاخه ووهلى او ځنى ولاړه وصال پر مخ لاس نيولى
وو چي په دى وخت کي يى شبانى ته پام سو هغه هم
په غوسه وه او بيا ولاړه،

د وصال مينه د شباني سره پيدا سوي وه نو حڪه يي
رخسار ته رښتيا وويل چي دي د هغي سره مينه نه
كوي وصال به هره ورځ كوښښ كوي چي د شباني
څخه بخښنه و غواړي خو شباني به دده خبره نه اوريدل
او ځني ولاړه به وصال ټير پریشانه وو درس ته يي
هم زړه نه كيدى شباني ته يي ملگرو وويل: شباني ته
ولى هغه ته بخښنه نه كوي هغه د څه وخت راهيسي
بخښنه در څخه غواړي او ته پوهيري دي يو واري بيا
د پخوا پخیر سویدی چي صنف ته نه ځي او ټوله ورځ
تاته گوري او غمگين وي شباني يوه خبره درته وكم؟
شباني وويل هو ويكه، ملگري يي وويل: شباني ته
پوهيري چي ده هغي بلي انجلي ته رښتيا ولى وويل
چي دي د هغي سره مينه نكوي؟

شباني ورته وويل: نه ولى؟

ملگري يي وويل: شباني حڪه چي وصال ستا سره مينه
كوي،

شبانہ حیرانہ سوہ او د ملگرو خخہ ولاہرہ کلہ چی
ماہنام سو شبانہ پر بستر وہ خو خوب نہ ورتلی او د
ملگرو دا خبرہ یی پہ ذہن کی گر خیدل چی ویل یی
وصال ستا سرہ مینہ کوی د وصال زیاتی بخبونی یی
ہم پہ ذہن کی گر خیدلی چی ہغہ بہ ہرہ ورخ ددی
خخہ پہ ڈیرہ مینہ بخبونی غوبنتلی، شبانی ہمدافکرونہ
کول چی پہ دی وخت کی د کلکین لخوا خخہ یو چا
ددی کوتی تہ یو خط راوغورخوی شبانہ ژر ولاہرہ
سوہ او دباندی یی وکتل خو خوک یی ونہ لیدل کلہ چی
یی د وصال د کوتی وخوا تہ وکتل گروف لگیدی چی
بیا ژر مر کرای سو شبانہ پوہ سوہ چی دا خط وصال
ور تہ غورخولی دی کلہ چی شبانی خط خلاص کر نو
ویکتل چی لیکلی یی وہ: السلام علیکم شبانی زہ پر
خیلو کرنو ڈیر پنیمانہ یم تل می خپل ضد تہ توجو
کری دہ او ہغہ راتہ ہر خہ وو خو پہ دی نہ پوہیدم
چی پہ دی سرہ بہ د یو چا زہ مات سی یو چا تہ بہ
غم ورسیری د ہغو احساسات بہ زخمی سی پہ دی نہ
پوہیدم خو تا ماتہ ہر خہ را زدہ کرہ اوس ما تہ تر

هر ڇه مهم ديو ڇا مينه ده ديو ڇا احساسات دي ديو
ڇا زړه دي مار خسار ته ٽول رښتيا وويل اوس نو ماته
بخښنه وکړه په راتلونکي کي به بيا داسي تير و تنه ونه
کړم او ته پوهيري چي زه ولي ستا بخښني ته بيتابه يم
ځکه چي زه ستا سره مينه کوم هو شباني ستا ښکلو
اخلاقو، ستا حسن، ستا ښو خبرو زما زړه گټلي دي
زما په زړه کي تا يو لوی حای نيولی دي زه ستا سره
ډيره مينه کوم بيله تا ژوند نسيم کولای سبا زه ستا څخه
ددي جواب غواړم په درنښت: ستا وصال،

کله چي شباني دا خط ووايه نو ډيره حيرانه سوه او
وروسته يي مسکا پر مخ خواره سوه،

کله چي سهار سو نو شبانه چي به په کمه لار پوهنتون
ته تلل وصال هلته ورته ناست وو خو ددي واري شبانه
پر بله لار ولاړل چي پر هغه لار يوازي موټران تلل
گنه گونه به هم نه وه، وصال پر مخکيني لار شباني ته
انتظار وو خو هغه نه راغلل څه وخت چي تير سو
وصال د شباني د ملگرو څخه پوښتنه وکړه چي شبانه

ڇه سول هغو ورته وويل ڇي هغه خو پر هغه بل سرڪ
ولاڙه، وصال هم پسي ور وڃستل تر ڏير منزل
وروسته شباني ته ورسيدى هغي ته يي سلام ووايه خو
شباني ڇه نه ورته ويل وصال په ستري اواز ورته
وويل: شباني خط دي ووايه؟ اوس نو جواب راکه،

شبانه خپل ضد نيولى وه وصال ته يي په غوسه وويل:
هيله کوم ما يوازي پريرده زه نه غوارم ستا سره خبري
وڪم،

وصال وويل: شباني ما خو بڃبڻه در ڇخه وڃوڻته
رخسار ته مي هم رښتيا وويل او تا خو وليدم ڇي ڇه
ٽينگه چکه يي وو هلم ستا ڇخه مي ڇو واري هم بڃبڻه
وڃوڻته نو بيا ته ولي تر اوسه غوسه يي راته اخير
ڇه خبره ده؟

شباني وويل: وصال ما درته وويل ڇي ما يوازي
پريرده زه نه غوارم ڇي ستا سره خبري وڪرم هيله
کوم ما يوازي پريرده، په تگ تگ کي وصال ودريدى
او شبانه مخکي ولاڙه ڇو شيبی وروسته شباني د شا

له طرفه يو د ټکر بزغ واوریدی چي شاته یی وکتل نو ویلیدل چي وصال موټر وهلی دی او په وینو کی لت پت پروت دی او لاس یی د شبانی طرف ته نیولی دی شبانی چي کله دا حالت ولیدی نو د ډیره وحمه گونگه سوه او د وصال و طرف ته یی ور وځستل او هغه یی راپورته کړ او چیغی یی کړی پر او د کمک ناری یی وهلی چي څو شیبی وروسته یو موټر راغلی او وصال یی موټر ته پورته کړ د روغتون پر طرف رهی سول شبانی د وصال سر په خپل غیر کی کنبینوی او هغه یی بیداره کاوه چي بی سده نسی که نه نو شاک ته به ولاړ سی او تر روغتونه پوری یی د وصال وصال بیداره سه وصال وصال بیداره سه ناری پر وهلی تر څو چی روغتون را ورسیدی نو ډاکټرانو ژر هغه بستر کړ او پانسماں یی ورته وکړ شبانی د عملیات خانی ومخته انتظار ورته کاوه،

شبانی د عملیات خونی ومخته ډیر انتظار ورته وکړ بیا یی د ډیره غمه پلار ته زنگ ووهی کله چی پلار تلفون ته جواب وواپی نو د شبانی د ژړا بزغ یی

واوریدی نو ویویل: لوری لوری څه پینه ده خیریت
دی څه خبره ده، شبانی په ژړا ویویل: هو بابا خیریت
دی، پلاری ویویل: لوری څه خبره ده ته ماته ووی
زه به هم دا اوس در روان سم که کومه ستونزه وی؟
شبانی په ژړا ویویل: بابا زما یو ملگری موتر ووهلی
او ډیری زخمی کړ، پلاری ویویل: لوری ته مه ژاره
خدای به یی روغ کړی زه همدا اوس د هغه ځای تکره
ډاکټرانو ته تلفون کوم چي هلته ژر تر ژر ځان در
ورسوی، شبانی ویویل: سمدې بابا خدای په امان،

تر څو ساعتو وروسته ډاکټران د عملیات خونی څخه
راووتل شبانه ژر ورغله او د هغو څخه یی پوښتنه
وکړه: ډاکټر صاحب ډاکټر صاحب وصال څنگه دی؟
ډاکټر ویویل: زخمونه یی ډیر ژور دی مور اوس څه
نسو ویلای؟

شبانه ډیره پریشانې سوه او ډاکټرانو ته یی ویویل: ایا زه
د هغه سره لیدلای سم؟

ډاکټر ویویل: هو مهربانی ورسی،

شبانہ د وصال عملیات خونی تہ ور غل او د ہغہ د
کت تر څنگ کبښنستل د ہغہ پہ مخ کی پی خپلی
سترگی بنخی کری او تر سترگو پی اوبنکی د اوبو
پخیر روانی سوی د وصال لاس پی پہ لاس کی و نیوی
او بنگل پی کر او د وصال د تیر ژوند خوبنی پی پہ
ذهن کی گرځیدلی او بیا پی وویل: وصال تا خو زما
څخه جواب غوښتی وو تا خو ماته د مینی وویل خو
زما جواب دی نه واوریدی تہ به زما جواب اوری زہ
تاتہ وایم چی زہ ہم ستا سرہ مینہ کوم تر خپل ځان ہم
ډیره ستا څخه مخکی ما مینہ در سرہ کول کچیری پہ
تا اوس یو څه وسوہ نو زہ به ہم خپل ځان ووژنم،

پہ دی وخت کی وصال پہ هوښ راغلی او د شبانی
لاس پی ټینگ و نیوی او بنگل پی کر شبانی چی کله
وکتل چی وصال پہ هوښ راغلی نو ډیره خوشحالہ
سوہ وصال وویل: هی لیونی ستا ژوند زما لپارہ ډیر
مهم دی ځکه چی زہ بیلہ تا ژوند نسیم کولای تہ زما
ساہ او زره پی، وصال او شبانہ ډیر سرہ خوشحالہ
سوہ شبانی وصال پر تندی بنگل کر ډاکټرانو شبانی تہ

وویل: مور خان صاحب را استولی یو که مور ته کوم خدمت وی مور درته حاضر یو او وصال باید دري ورخی دلته زمور سره بستر یی تر خو یی په بنه ډول درملنه وسی، شبانی وویل: سمدہ ډاکټر صاحب وصال به تر درو ورخو پوری همدلته وی خو په یوه شرط چي ډوډی به زه ورکوم،

ډاکټرانو او وصال وخنډل او بیا یی وویل: سمدہ چي څنگه ستاسو خوبنه وی،

شبانی به هر سهار او ماښام وصال ته پخپلو لاسو ډوډی ورکول او د مینی خوږی خوږی خبری به یی کولی د روغتون په اخیری ورخ وصال د شبانی څخه پوښتنه وکړه: شبانی په هغه ورخ چي ډاکټرانو وویل چي مور خان صاحب را استولی یو دا یی کوم خان بنوی خان صاحب څوک دی؟

شبانه موسکی سوه او وصال ته یی وویل: زما پلار دی کله چي ته په عملیات خونه کی وی ما می پلار ته تلفون وکړ چي ملگری می موټر وهلی دی بیا هغه

راته وويل چي زه تر ٿولو تڪره ڏاڪٽرانو ته تليفون ڪوم
چي ڙر تر ڙره ڄان در ورسوي،

وصال وويل: مننه شباني چي زما لپاره دي دومره
زيات تڪليف وڪر،

شباني وويل: نه ما ستا لپاره نه بلڪي د خپل ڄان لپاره
مي تڪليف وڪر د خپلي ميني لپاره،

وصال وويل: بنه نو شباني ما د خپل پلار سره ڄه
وخت معرفي ڪوي چي زما و ستا د واده خبري ور
سره وڪم؟

شبانه موسڪي سوه او ويويل: وصال زه به دي د خپل
پلار سره معرفي ڪرم خو ته زما يو شرط مني؟

وصال وخنڊل او ويويل: شباني! يو شرط نه ستا د
لاسته راورلو لپاره سلو شرطو ته هم تيار يم ووايه ڄه
خبره ده؟

شباني وويل: وصال مدير صاحب تاته يو وخت ويلي
وه چي ته به د پوهنتون غوره محصل جو پيري زه

غوارم چي ته دي مقام ته خان ورسوي او زه په تا
وويارم،

وصال حيران سو او شباني ته يي وويل: شباني دا خو
ډيره سخته ده ته خو پوهيري چي زه دا نسيم كولاي،
شباني وويل: زما لپاره هم نه؟

وصال وويل: ستا لپاره خو زه خپل خان هم قربانولاي
سم خو دا ډيره سخته ده ته خو پوهيري چي زمور او
ستاسو په پوهنتون كي د هيواد تر ټولو تكړه شاگردان
دي نو زه به يي د هغو ټولو څخه څنگه گټم؟

شباني وويل: لكه څنگه چي دي په هغه ورځ هغه
ناممكن سوال حل كړ همداسي زه ستا سره كمك او
همكاري كوم،

وصال موسكي سو او ويويل: سمدې ستا لپاره خو زه
خان هم وژلاي سم،

شباني وويل: چپ سه بل وار دا د مرگ خبري مكوه،
وصال وويل: سمدې نه يي كوم،

وصال د غوره محصل د جوړیدو لپاره تیاری شروع کړ ټوله ورځ به یې په صنف کی تیروول او چی کله به رخصت سو نو شبانی به تر لاس و نیوی او کتابتون ته به یې بوتلی او هلته به یې ډیر کتابونه په مطالعه کړل د شپې به یې هم مطالعه کول د هیچا سره به یې خبری نه کولی یوازی به یې خپل درسونه ویل او مطالعه به یې کول،

امتحانو ته لږ وخت پاتی وو وصال کوښښ کوی چی ډیره مطالعه وکړی شبانه هم د هغه سره په درسونو کی کمک کوی دا وو چی امتحانونه راورسیدل هر یو کوښښ کوی چی ښه سوالونه حل کړی وصال هم امتحانو کی کوښښ کاوه امتحانونه خلاص سول اعلان وسو چی یوه اونۍ وروسته به نتایج اعلان سی ټول ډیر پریشانه وه چی څووم مقام به یې گټلی وی وصال هم په فکرو کی ډوب وو خو شبانی او ملگرو یې هغه ته ډاډگیرنه ورکول یوه اونۍ پای ته ورسیدل سهار وختی شبانی دعاوی کولی چی الله ﷻ وصال کامیاب او غوره محصل وبلل سی کله چی د شبانی دعاوی

خلاصی سوی نو د پوهنتون پر لور رهی سول کله
چي پوهنتون ته ورسیدل نو ویلیدل چي د پوهنتون پر
یو دیوال موبنتی نتایجو ته ټول محصلین ولاړ دی او
خپل نتایج گوری شبانی کتل چي د نتایجو لخوا څخه
وصال خواشینی ددی وخواته را روان دی شبانه هم
حیرانه سوه او پوه سوه چی وصال پاتی سویدی کله
چي وصال شبانی ته ورسیدی نو شبانی ورته وویل:
وصال! خیر دی حوصله وکه هیڅ خبره نه ده ته مه
خوابدی کیری مور به خپل استقامت د لاسه نه
ورکوه، وصال هیڅ هم نه ویل او خوابدی د شبانی
ومخته ولاړ وو شبانی تری پوښتنه وکړه: وصال ته
څووم مقام سوی وی او غوره محصل څوک سوی
وو؟ وصال په خواشینی ورته وویل: ورسه خپله یی
وگوره زه نه یم خبر، شبانه د نتایجو وخواته ور روانه
سوه کله چی نتایجو ته ورسیدل نو ویلیدل چي لومړی
نوم او لومړی مقام ولا او غوره محصل وصال وو کله
چي شبانی دا ولیدل نو ډیره حیرانه او خوشحاله سوه
او د وصال پر طرف یی وځغستل او ویخندل وصال

هم خندل او کله چي وصال ته ورسيدل نو د هغه سره
بي شخړه شروع کړه چي تا ولي ماته درواغ وويل
وصال هم خنديدي او د شباني شخړه بي کنټرولول ټول
ډير خوشحاله وه او وصال ته بي مبارکي ويلي دوي
ورځي وروسته د فراغت مراسم وه وصال او شباني
او ملگرو بي هغه ته اماده گي نيول شباني وصال ته
وويل: وصال! تا زما څخه يو غوښتنه کړي وه چي زه
دي د خپل پلار سره معرفي کم او ما شرط ايښي وو
چي ته به د غوره محصل مقام لاسته راوړي بيل دي
زه د خپل پلار سره معرفي کوم تا زما شرط ومني او
هغه دي دا دي پوره کړ نو زه مي خپل شرط پر ځاي
کوم زه مي بابا ته تليفون کوم چي ستا د فراغت
مراسمو ته راسي د هغه وروسته به د واده خبري هم
ور سره وکړو، وصال ډيره خوشحاله سو او د شباني
څخه بي مننه وکړه، شبانه موسکي سوه او ويويل:
وصال ته چي زما بابا وويني نو ډير به حيران سي او
هم به وويريزي هم، وصال موسکي سو او ويويل: ولي
ستا بابا پيري دي چي ځني وويريزم؟ شبانه موسکي

سوه او ويويل: هغه به بيا زه تا ووينم چي څنگه
ويريزي او که نه ما و تا هوايي ډگر ته پسي ورځو او
هغه راولو، وصال وويل: سمدہ ته تليفون ورته وکه
چي هغه راحي او که نه او زما په باره کي ورته
ووايه، شباني وويل: سمدہ زه مي بابا ته اوس تليفون
کوم، شباني خپل پلار ته تليفون وکړ کله چي هغه جواب
ورکړ نو شباني وويل: سلام بابا، پلار يي وويل:
و عليكم السلام لوري څنگه يي بڼه يي؟ شباني وويل: هو
بابا زه بڼه يم ته څنگه يي؟ پلار يي وويل: زه هم بڼه يم
لوري ته خو به بڼه يي بيا خو به کوم مشکل نه
وي؟ شباني وويل: نه نه بابا خيريت دي زه ډيره بڼه يم
او ډيره خوشحاله هم يم، پلار يي وويل: الله دي نوره هم
خوشحاله لره لوري خو ته راته ووايه چي ته ولي نن
دومره زياته خوشحاله يي؟ شباني وويل: بابا چي يوه
خبره درته وکړم ته خو به غوسه کيري نه راته؟ پلار
يي وويل: نه نه لوري الله دي داسي نه کوي چي زه دي
په تا غوسه کيرم ووايه څه خبره راته کوي؟ شباني
وويل: بابا زه شرميرم نسيم ويلاي درته؟ پلار يي وويل:

لوری زه ستا پلار یم چی ماته ونه وایی نو چاته وایی
ایا داسی خو به نه یی چی زوم دی راته پیدا کری
وی؟ شبانه موسکی سوه او ویویل: هو بابا ما هم درته
همدا خبره کول، پلار یی و خندل او ویویل: خوک دی
دا بختور لوری چی زما شهزادگی یی د ژوند ملگری
جوړول غواری، شبانه موسکی سوه او ویویل: بابا هغه
وصال نومیری ز مور او ستاسو د وطن دی زما سره
په پوهنتون کی دی او د پوهنتون تر ټولو غوره مقام
یی تر لاسه کړ 2 ورځی وروسته یی د فراغت مراسم
دی نو ته به راځی بابا، پلار یی ویویل: ماشاءالله زه
پوهیدم چی زما د لور په نصیب به یو تر ټولو غوره
شخص وی خو لوری زما کارونه بیخی زیات دی زه
نسم کولای چی درس، شبانی ویویل: بابا ایا تر ما تاته
کاروبار مهم دی؟ پلار یی ویویل: دا ته څه وایی لوری
زه به دا ټوله مال و دولت تر تا قربان کم ما ته تر تا
مهم بل هیڅ نه دی لوری خو باور وکه لوری چی ټیر
مصروف یم، شبانی ویویل: بابا زه ستا یوه خبره هم نه
منم ته به راځی که نه زه ستا سره خبری نه کوم، پلار

ی موسکی سو او ویویل: سمدہ نو در بہ سم د
خیرہ، شبانہ موسکی سوہ او ویویل: مننہ بابا بس نو زہ
او ستا زوم سبا سہار تاتہ پہ ہوائی ڈگر کی انتظار
کوو پخیر راسی بابا،

سہار سو د مرغانو اوازونہ وہ شبانہ او وصال پہ
میدان کی طیاری تہ انتظار وہ خو شیبی وروستہ
طیارہ راورسیدل شبانہ د خیل پلار لیدو تہ پہ تمہ وہ
وصال شبانی تہ وویل: شبانی زموں خو د بابا د بنہ
راغلاست لپارہ د گلانو امیل ہم ہیر سو زہ ورخم
راورم یی تہ ہمدلتہ د بابا پہ تمہ سہ، شبانی وویل:
پریردہ یی اوس بہ بابا راورسیری، وصال وویل: نہ نہ
باید یو امیل ور پہ غارہ کم حکہ زموں اول ملاقات
دی، شبانی وویل: نو سمدہ ورسہ زہ بہ دلته بابا تہ
انتظار سم، وصال ولاری چی یو د گلانو امیل د شبانی
لپارہ راورری چی خو شیبی وروستہ د شبانی پلار ہم
را ورسیدی شبانی د ہغہ سرہ روغیر وکر پلاری
وویل: لوری تا خو ویل چی تہ او زوم می یو خای
راخی زما و بنہ راغلاست نو زوم می ولی نہ دی در

سره راغلی؟ شبانی وویل: بابا هغه هم را سره راغلی
وو خوستا د بنه راغلاست لپاره مو د گلانو امیل هیر
سوی وو هغه پسی ولاړی راوړی یی، پلار یی موسکی
سو او ویویل: لوری دی ته څه اړتیا ده؟ شبانی وویل:
بابا ما هم ورته وویل خو زوم دی نه منل ویل زما او
د بابا دی لومړی ملاقات دی باید په بنه ټول یی بنه
راغلاست ووايم، پلار یی موسکی سو او څو شیبی
وروسته د شبانی د پلار و شاته وصال را روان وو او
را ورسیدی وصال د شبانی پلار د شاله طرفه وینی
خو مخ یی نه لیدی چی په دی حال کی ورته را ورسیدی
د شبانی هم ورته پام سو او پلار ته یی وویل بابا شاته
دی زوم ولاړ دی روغیر ورسره وکه کله چی د شبانی
پلار مخ ورو واری نو وصال او د شبانی د پلار دواړو
څخه لویه ناره وسوه او دواړه ټیر سره حیران سول
ځکه وصال ولیدل چی د شبانی پلار هم د هغی کمپنی
مالک وو په کومه کی چی ده یو وخت د ورور سره
کار کوی او ده د هغه مالک سره جنگ کړی وو د
شبانی پلار هم ولیدل چی دا هغه هلک دی چی ده د

کمپنی څخه ایستلی وو وصال یواری د شبانی پلار ته وگوری او بیا شبانی ته وگوری فکر یی کاوه چی ده خو ددی خان لور رخسار ته جواب ورکری وو او هغه خو هغه بله وه نو دا بیا څنگه دده لور سوه دواړو حیران حیران سره کتل چی په دی وخت کی ژر وصال د گلانو امیل د شبانی و پلار ته ور په غاړه کړ او ژر یی لاس ور مچ کړ د شبانی پلار هغه امیل ژر د غاری وکښی او ویغورخوی او شبانی ته یی وویل: رخسار لوری دا بی عقل او بی ادبه خوزه په ژوند ولاکه زوم کم ته نه یی خبره چی دا څومره بی عقل او بی ادبه انسان دی، شبانی وویل: بابا زه په ټولو خبره یم وصال ما ته ټوله کیسه کړیده، پلار یی حیران سو او ویویل: د خبریدا سره سره تا د واده لپاره دی انتخاب کړ؟ شبانی وویل: بابا وصال اوس داسی نه دی هغه اوس سم سویدی، د شبانی پلار وویل: چی هر څنگه وی خوزه دی نه زوم کوم، وصال ارام ولاړ وو هیڅ یی نه ویل شبانی وویل: بابا مور به په دی هکله پر ارامه خبری وکو سمده بابا؟ پلار یی په غوسه ځنی روان سو او د

خپل موټر په طرف روان سو، شبنانه وصال ته موسکي
سوه وصال لا هم هلته هغسي حيران ولاړ وو شبناني
وويل: وصال ما نه درته وويل چي ته به زما د بابا په
ليدو ډير حيران سي وصال لا هم هغسي ايښ پيښ ولاړ
وو چي شبناني سره وښوروي او ورته يي وويل: وصال
وصال؟ وصال داسي را وغورځيدي لکه د خوبه چي
وي او بيا يي شبناني ته وويل: دا څنگه امکان لري ستا
نوم خو شبنانه دي رخسار خو بله يوه وه چي زه يي په
چپلاخه وو هلم ستا نوم خو شبنانه دي او ه؟ شبناني وويل:
وصال ستا فياد دي چي ما درته ويلي وه چي ما ته په
کور کي ټوله بيله بابا په شبنانه واي زما اصلي نوم
رخسار دي، وصال په حيراني وويل: نو هغه
رخسار؟ شبناني وويل: نو ولي په يوه نامه دوي انجوني
نسي کيدلای د هغي نوم هم رخسار وو او زما دا هم
خو ما تاته ځکه خپل اصلي نوم نه در وښوي که مي
درښولي واي نو ته به اوس څنگه زما کيدلای او ستا
څخه به څنگه بڼه انسان جوړيدای، وصال وويل: شبناني
ستا بابا به هيڅکله ما نه کړي قبول ځکه چي هغه زما

ڇخه بيخي ڏير خوابدي دي، شباني وويل: وصال په ما
باور لري؟ وصال وويل: تر ځان هم ڏير، شباني وويل:
نو دا كار ماته پريږده اوس راجه بابا په موټر كې راته
انتظار دي زه به هر څه سم كم، وصال او شبانه هم
موټر ته ور وختل وصال د ڏيره شرمه د شباني پلار
ته كتلاي نسي چي ورته وگوري هغه ڏير بد او په
غوسه ورته وگوري د شباني دوي دوو ته پام سو شباني
خپل پلار ته وويل: بابا ته ورته وگوره زوم دي څومره
په مينه مينه درته گوري خو يو ته يي چي بد او ورته
گوري ته هم لږ په مينه ورته وگوره، پلار يي په غوسه
شباني ته وكتل او بيا يي مخ د شباني څخه واړوي
شباني خپل پلار ټينگ په غير كې ونيوي د پلار يي هم
غوسه ختمه سوه او د خپل لور په سر يي د شفقت لاس
تير كړ، كله چي ماښام سو رخسار خپل پلار ته د وصال
د بڼه والي په هكله ڏيري خبري وكړي او د پلار زړه
يي هم څه ناڅه نرم سو، سبا ته د وصال او رخسار د
فارغت مراسم وه د هيواد لوي لوي چارواكي هم ورته
راغلي وه مراسم پيل سول د غونډي وياند وويل: ټولو

میلانو او محصلینو ته ټنه راغلاست وایو هیله ده چی پخیر به رارسیدلی یاست دوستانو ز مور ننی مراسم د هیواد په سطحه د یو لوړ مقامه پوهنتون د محصلینو فراغت ته ځانگړی سویدی په دی مراسمو کی به مور ټولو فاریغه سوی محصلینو ته د هغوی د فراغت ډیپلومونه ورکړو دوهم او دریم مقام ولا محصلینو ته د پوهنتون د ریس لخوا او د کال د تر ټولو غوره محصل ته د هیواد د ولسمشر لخوا تحفی هم برابری سویدی دوستانو راځی نو په مراسمو به پیل وکړو لومړی یی هم د کال د غوره محصل څخه راپیلوی تاسو به وایست چی دا شخص څنگه او ولی د کال د تر ټولو غوره محصل وپیژندل سو راځی چی تاسو ته یی په اړه یو څه معلومات در کړم نوموړی محصل ځکه د کال غوره محصل وبلل سو چی نوموړی په لومړی کال لومړنی صنف او لومړی سمیستر کی داسی یو سوال حل کړ چی لوی لوی استاذان ورته عاجزه پاته سوی وه،

نوموړی د پوهنتون څلور کلنه دوره په درو کالو کې وویل د درو سرو کلونو د نمر و سلنه یی تر ټولو محصلینو لوړه ده نو ځکه یی د غوره محصل مقام خپل کړیدی ستاسو په اند دا محصل به څوک وی؟ ټولو محصلینو په یوه وار نارې کړی او ټولو یو ځای وویل: وصال! وصال! وصال!، ټولو گډونوالو چکچکې کړی او ویاند په لوړ اواز وویل: بلکل همدا وصال زمونږ د پوهنتون د تر ټولو د غوره محصل مقام گټلی دی نوموړی ته بلنه ورکوو چې د سټیج و سر ته راسی او د هیواد د ریس جمهور څخه خپل ډیپلوم او جایزی تر لاسه کړی، کله چې وصال د سټیج و سر ته رالی نو د هیواد ریس جمهور هم را ولاړ سو تر څو نوموړی ته ډیپلوم او جایزی ورکړی وصال د ویاند په غوږ کې هغه ته یو خبره وکړه بیا ویاند وویل: گډونوالو! زمونږ د غوره محصل وصال یو غوښتنه ده نوموړی هیله لری چې ریس جمهور صاحب دی د نوموړی جایزه او ډیپلوم د هغه خوسر ظفر خان ته ورکړی او ظفر خان دی یی بیا خپل زوم ته ورکړی نو د وصال د

خوسر څخه هيله ڪوو چي د ستيڇ سر ته راسي او د
هيواد د ريس جمهور صاحب څخه دي خپل د زوم
ډيپلوم تر لاسه او خپل زوم ته دي پي ورکري، رخسار
خپل پلار ته وکتل او موسکي سوه او پلار ته پي اشاره
وکره چي د ستيڇ و سرته ورسى، پلار پي هم ورلي
او د هيواد د ريس جمهور څخه پي جايزه او ډيپلوم
واخيستل او وصال ته پي ورکړل او په غير کي پي
سره ونيول، وياند وويل زمورن دوهم مقام ولا محصل
..... او دريم مقام چي پي گتلي اغلي رخسار ظفر
ده، ٽولو فاريغه سوو محصلينو ته جايزي او ډيپلومونه
ورکول سوه بيا وياند وويل: اوس هم دوستانو د ٽولو
محصلينو له جملي څخه غوره محصل وصال ته بلنه
ور ڪوو چي د ستيڇ ومخته راسي او د خپلي کاميابي
په پاره تاسو ته وينا وکري بناغلي وصال؟ وصال رالي
او ويويل: السلام عليكم خدای دی وکی چي ٽولو به
روغ او جوړ ياست ستاسو ٽولو ميلمنو، والدينو،
ملگرو او خپلوانو څخه نري نري مننه کوم چي زمورن
سره مو په دي خوشحالي کي گڏون وکر وياند صاحب

غوښتنه کړی وه چې زه باید د خپل کامیابی راز ووايم
نو زه به هم څه ناڅه ووايم تاسو به اوریدلی وی چې
اولنو ویلی دی چې د هر کامیاب سړی تر شا د یوی
ښځی لاس او همکاري وی زما د کامیابی راز هم زما
کوژدنه ده زه چې کله په لومړي ځل دی پوهنتون ته
رالم نو ما درسو او پوهنتون ته هیڅ پام نکوي ټوله
ورځ به په عابثیاتو او ناکی کارو اخته وم زما کوژدنی
زه درسو او پوهنتون ته تشویق کړم زه یی د بدی لاری
څخه وسمی لاری ته را وارولم ماته یی ژوند او مینه
را زده کړه ماته یی د خلکو سره کړه وړه را زده کړه
وبه وایم چې په دي جایزی او مقام کی 99% سلنه ددی
لاس او همکاري وه چې ما دا مقام تر لاسه کړ ددی
جایزی اصلی حقداره همدا ده اغلی رخسار! زه به ستا
دا احسان تر مرگه هم هیر نه کم اباده او سرلوړی دی
وی زما کوژدن اغلی رخسار ظفر او ټولو ملگرو او
محصلینو ته دی دا ورځ مبارک وی، وصال رخسار او
پلار یی بیرته خپل وطن ته ستانه سول وصال خپل
کور ته رالی او ټولو ورونو یی هغه ته مبارکی ورکړل

خو پلار یی هیخ ورته کتلی هم نه دی وصال خیل
جایزه پورته کره او لیری یی وغورخول او تر کور
ووتی دوی ورخی بعد رخسار زنگ ورته ووهلی او
ورته یی وویل چی راسه د بابامی پکار یی وصال هم
ورغلی تر روغبر وروسته د رخسار پلار وویل:
وصال ته اوس په کم کار اخته یی؟ وصال وویل: بی
کاره یم بابا، د رخسار پلار وویل: نو سبا چي ته زما د
لور سره واده وکړي نو هغه به څنگه ساتی په داسی
بیکاریو خو نه کیری، وصال وویل: بابا زه به په
رخسار د خیل زره غوښی وخورم شپه و ورځ به پر
خان یوه کرم خو پری به نه ږدم چي د رخسار په ژوند
کی د څه کمی راسی زه به رخسار ته د نری تولی
خوشحالی ورکړم، د رخسار پلار وویل: وصاله په
خوشحالیو او مینو د انسان نس نه مریزی ته به تر څو
پوری همداسی بیکاره گرخی؟ وصال وویل: بابا زه
کوبنس کوم چي یو کاروبار شروع کم یا هم یو وظیفه
ځانته پیدا کم، د رخسار پلار وویل: وصاله زویه زما
لور خو ته د ژوند ملگری ومنلی خو زه به دی هغه

وخت ومنم چي ته زما يو شرط ومني، وصال وويل:
څنگه شرط بابا؟ د رخسار پلار وويل: نه ته يو وار
ووايه ايا ته د رخسار د لاسته راوړلو لپاره زما دا شرط
ته تيار يی او که نه؟ وصال وويل: بابا زه د رخسار
لپاره ځان هم وژلی سم ووايه ستا هر شرط زما قبول
دی، د رخسار پلار وويل: وصاله کله چي ما ته اول
ځل وليدلی نو ډیره کرکه می در څخه کيدل خو د خپل
لور د خوشحاله کولو لپاره می ته ومنلی رخسار راته
وويل چي ته اوس سم سوی يی پرمختگ ژر کولای
سی لاسنیوی ته اړتیا لري زويه ما يو فيصله کړيده زه
تاته د کاروبار د شروع کولو لپاره پیسی در کوم او يو
کال وخت در کوم که تا په دی پیسو سره پرمختگ وکړ
او کاروبار دی ځانته جوړ کړ نو د نوي کال په اوله
ورځ به دی زه زوم ومنم او ستا و د رخسار کوزده به
در وکم واده چي بیا تاسو هر وخت تاسو کوی هغه
ستاسو خوبنه ده او که چیری تا دا پیسی بایلی او پر
ناحقه در څخه ولاړی نو بیا ستا و د رخسار واده
ناممکینه دی ووايه ايا دا شرط دی قبول دی؟ رخسار

غوڻنٽل ڇي پلار ددي فيصلي ڇخه منعه ڪري ڪله ڇي
پلار ته ڇه ويل نو پلار يي د خبرو ڇخه منعه ڪره
رخسار هم ڇپ سو، وصال وويل: بابا زه ستا پيسو ته
ارتيا نلرم زه غوارم خپل ڄان په خپله راپور ته ڪم، د
رخسار پلار وويل: وصال زويه د ڪاروبار د شروع
ڪولو لپاره پيسو ته ارتيا ده خو زه ڇي تا وينم ستا سره
هيڃ پيسي نسته نو ته به ڪاروبار ڇنگه شروع ڪري دا
پيسي به ته صرف او صرف د رخسار په خاطر اخلي
ڪه دي داسي ونه ڪرل نو زه به پوه سم ڇي رخسار
لور مي تاته هيڃ ارزڻت نه لري، وصال وويل: نه بابا
داسي نه دي د رخسار ارزڻت خو ما ته تر دا ٽولي
نري هم زيات دي خو ڪه چيري زه ستا ڇخه پيسي
واخلم نو خلڪ به وائي ڇي د خان صاحب د لور سره
يي په دي خپلوي جوڙه ڪره ڇي پيسي لري د پيسو
لپاره يي دا هر ڇه وڪره، د رخسار پلار وويل: وصال
زويه ايا ته دا فڪر ڪوي ڇي ته زما د لور سره د پيسو
لپاره واده ڪوي؟ وصال وويل: نه بابا هيڃڪله نه، د
رخسار پلار وويل: نو زويه خلڪ پريڙده ڇي هر ڇه

وايي هغه د هغو کار دی هغه دی نه دی اوریدلی چی
وايي د بنار دروازی بندیری خو د خلکو خولي
نه، وصال وویل: خو بابا! د رخسار پلار وویل: وصاله
زویه زه ستا یوه خبره هم بله نه اورم راءه زما کوتی
ته چی پیسی درکم، د رخسار پلار وصال ته پیسی
ورکړی او وصال د کاروبار د شروع کولو لپاره په
فکر کی سو او د ملگرو څخه یی مشوری غوښتي بیا
یی یو ملگري محمود ته وویل: محموده هغه ستاسو د
کور سره د خوړو فابریکه اوس هم فعاله ده؟ محمود
وویل: وصاله هغه خو دا پنځه و شپږ کاله کیری چی
بنده سویده فایده یی نکول شیانو یی بازار مندنه نه
درلوده او خاوند یی د پورو د لاسه بنده کړه بهرني
هیواد تر دا بنه خواره را استول زموږ هیواد ته نو
ځکه دا فابریکی هیڅ گټه نه کول خو ستا د هغي
فابریکی سره څه کار دی؟ وصال وویل: غواړم هغه
زه رانیسم او بیا یی فعاله کم، محمود وویل: وصاله دا
ته څه وایی هغه نفر چی دا فابریکه یی کلونه کلونه پر
مخ بیول هغه نوره پر مخ نه ویوره نو ته به یی څنگه

پر مخ یوسی او بیا د هغی فابریکی تر خوږو اوس څو
چنده بنایستی خوږی زموږ همسایه هیواد را
استوی، وصال وویل: محموده ما صرف ستا څخه د
هغی فابریکی په اړه وپوښتل د پرمخ وړنی په اړه نه
هغه ته ماته پریرده چي زه یی څنگه پر مخ وړم اوس
درځی چي د هغی فابریکی له مشر سره ووینو، وصال
او ملگرو یی د فابریکی د مشر کور ته ورغلل، وصال
وویل: مشره موږ غواړو ستا فابریکه چي دا څو کلونه
کیری بنده ده رانیسو که یی تاسو راباندی خرڅوی؟ د
فابریکی مشر موسکی سو او بیا یی وویل: ولی ځوانه
پیسی خو به نه یی درباندي زیاتی سوی چي په دی
بیکاره فابریکه یی مصرفوی ما ډیری زیاتی پیسی
درلودی هغه می ټوله په دی فابریکه مصرف کړی خو
دا دی حد ته یی راوړسولم چي اوس دا یم د کرایي
په کور کی استوگنه کوم چي ما ونسواي کولای نو ته
به یی څنگه وکړی ته خو لا تر اوسه کوچني
یی؟ وصال موسکی سو او وویل: مشره زه غواړم دا
فابریکه رانیسم که یی ته راباندی خرڅوی زه د ډیرو

خبرو د اوریدو سره حساسیت لرم ووايه خرڅوی یی؟ د فابریکې مشر موسکې سو او ویویل: سمدې چې ته دومره د خپل ځان په بربادولو پسې ګرځی نو زه دی ولی راوګرځوم ستا خوښه ده سبا راسه پیسې در سره راوړه او د فابریکې اسناد واخله، وصال وویل: سمدې زه سبا ته پیسې درته راوړم او ته اسناد تیار که، وصال او ملګری یی ولاړ کله چې ماښام سو نو وصال ته رخسار زنگ ووهلی تر روغېر او خبرو وروسته یی ورته وویل: وصال د بابا پکار وی او کورته یی د ماښام د ډوډی لپاره غوښتي یی، وصال د رخسار کورته ورغلي تر ډوډی وروسته د رخسار پلار وصال ته وویل: وصاله زویه خبر سوی یم چې هغه د کلونو کلونو د خوړو بنده سوی فابریکه رانیسی ایا دا رښتیا دی زویه؟ وصال وویل: هو بابا سبا زه ورځم پیسې ور وړم او هغه د فابریکې اسناد راګوی، د رخسار پلار وویل: زویه ولی ناحقه ځان تاوانی کوی د هغې فابریکې مشر یوازی زما لکونه لکونه پیسې فرضداره دی داغسی نور هم اوس بیا ته غواړي ځان په پورو

کی غرق کری؟ وصال وویل: بابا ایا ته په ما باور لري؟ د رخسار پلار وویل: هو زویه، وصال وویل: نو بابا ما خپل کار ته پریرده او په ما باور ولره زه کولای سم دی فابریکي ته پرمختگ ورکم، د رخسار پلار وویل: سمدې زویه چي څنگه ستا خوښه وی، سبا ته وصال او ملگرو یی د فابریکي لپاره پیسی آماده کری او د فابریکي د مشر کورته یی ور وړلی د فابریکي مشر د فابریکي اسناد وصال ته ورکړل او وصال هغه ته پیسی ورکړلی وصال د فابریکي مشر ته وویل: مشر زه پوهیږم چي په دی لکونو لکونو پیسو کی به تاته یوه پیسه هم نسی پاتي ټوله به پور وړی در څخه یوسی زه تاته یو وړانديز لرم ایا ته زما سره په فابریکه کی کار کوي زه تاته هره میاشت معاش درکوم؟ د فابریکي پخوانی مشر موسکی سو او ویویل: بلکل همداسی ده په دی پیسو کی به یوه پیسه هم ماته نسی پاتي زه ستا سره کار کوم ولی نه، وصال تری مننه وکړه او بیا د فابریکي پر طرف رهي سول کله چي فابریکي ته ورسیدل نو د فابریکي قلف یی خلاص کړ

يو ملگري بي غوبنتل چي فابريڪي ته ننوڇي خو
وصال هغه ونيوي او بيرته بي را ويستي او ٽول
ملگرو ته بي وويل: ملگرو ملگرو تاسو يو ڇو شيبی
صبر وڪي، بيا بي موبائل راويستي او رخسار ته بي
زنگ ووهلي او رخسار بي فابريڪي ته راو غوبنتل ڇو
شيبی وروسته رخسار راغلل وصال هغي ته وويل:
رخسار نن د فابريڪي د خلاصولو لومري ورڇ ده نو
د ٻنه بخت لپاره به لومري ته فابريڪي ته قدم دننه
کوي، رخسار ڊيره خوشحاله سوه او بيا بي فابريڪي ته
خپل لومري راسته پينه په موم کي کڻينول او بيا بي
دوهمه پينه دننه ڪره او بيا ٽول دننه سول وصال په
موم کي د رخسار د چاپ سوي پيني چاپ په فابريڪه
کي پر يو ديوال وموئيلو،

ٽولو په گڏه سره فابريڪه پاڪه ڪره او د لا ٻنه بخت
لپاره بي خير اتونه پڪڻي وڪرل او فابريڪه بي ٻنه سره
سمه ڪره بيا بي د فابريڪي د پخواني مشر سره پر تيرو
ڊيز اينونو بحث وڪر وصال د فابريڪي پخواني مشر ته
وويل: زه غوارم چي پخواني ٽول د خوارو ڊيز اينونه

ور بدل کم، بیا بی کاریگرو ته امر وکړ چي د خوارو شکل ور واړوی او د پخواني خوړوالی څخه بی یو څه اندازه شکره او خوړوالی ور کم کړي د فابریکي پخواني مشر پوښتنه تری وکړه او ورته بی وویل: ریس صاحب که دی خوړوالی ور کم کړ نو په بازار کی به هیڅوک وانه خلی ځکه ما پیره زیاته شکره پکښی استعمالول بیا هم نه وتل خو چی ته بی ورکمه کړی نو تر هغه به لا کښته سی، وصال وویل: ددی خبری جواب به بیا ته د موادو د بازار ته د وړاندی کولو وروسته پیدا کړی اوس چي ما څنگه درته ویلی دی هم هغسی وکړی، د وصال د امر سره سم همداسی وسوه د خوارو شکل واوښتل سو او شکره بی کمه سوه کله چي خوړه د بازار د عرضی او وړاندی کولو لپاره تیار سوه نو وصال هغه په یو غټ موټر کی واچول ده او ملگرو بی بازار ته یوړل هر دوکاندار ته به بی ویل چی نوی خوړه ده ارزانه او باکیفیته هر دوکاندار به منفی جواب ورکوی چي نه بی غوارو خو کله چي به وصال هغوی ته د خواری یو څه اندازه د خوند کتلو

لپاره ورکړه نو ورته وبه یی ویل چي دوه کارتنه یا هم
دری کارتنه راکړه ټولو دوکاندارانو همداسی کول دا
وو چي د نن ورځی غټ موټر خوږه خلاصه سول ټول
ډیر خوشحاله سول کله چي وصال فابریکي ته راغلی
نو یی کاریگرو ته وویل: سبا ته د تیری ورځی په
نسبت یو څه کمه خواږه جوړه کړي؟ د فابریکي مشر
ووویل: ریس صاحب ودی نه لیدل چي د تیری ورځی
خوږه ټوله ووتل سبا به خامخا د بازار تقاضا ډیره وی
نو ته یی ولی کموی او په دی هم نسوم پوه چي تا ولی
د خواږی شکره ورکمه کړه خو بیا هم هغه زما د وخت
په نسبت زیاته ووتل؟ وصال موسکی سو او ویویل:
مور باید خلکو او بازار ته په کتو سره بازار ته شیان
وړاندی کړو اوس هغه پخوانی وخت نه دی چی ټولو
خلکو روغ صیحت درلودی اوس زیاتره خلک په رکم
رکم ناروغیو او د شکري په نارغیو اخته دی چي
زیات خواږه شیان نه خوښوی نو می ځکه د خواږو
شکره ورکمه کړه او د تیری ورځی د خوږو په نسبت
نن ځکه کم خواږه بازار ته وړاندی کوم ځکه چی ما

وليدل چي زما خوارو ته د بازار تقاضا ډيريرى او
خومره چي د بازار تقاضا ډيريرى هغومره د يو
فابريکي شيان قدر پيدا کوى او خلک يى لا نور هم
غوښتونکى سى، ددى خبرو په اوريدو سره ټولو د
وصال پر زيرکتيا او هوبنيارتوب چکچکى وکړى،
سبا ته خواره بازار ته د عرضى لپاره آماده سوه
پخوانى دوکاندارانو چي به غوښتل هم نه خو هغوى
اوس ددى خوږى لپاره په تمه وو کله چي وصال ور
ورسيدى نو هغو به ويل چي مورن تاته په تمه وو پخوا
به يى دوه و درى کارتنه غوښتل خونن يى شپږ و لس
کارتنه غوښتل وصال به هغو ته ويل چي نن خوږه لږ
ده او زه يى بايد ټولو مشتريانو او دوکاندارانو ته
مساوى تقسيم کم نو حُکمه يى هر دوکاندار ته دوه دوه
کارتنه ورکول هر دوکاندار او مشتری به ورته ويل
چي سبا ته مورن ته لس و شل کارتنه راوړه همدا سلسله
همداسى روانه وه چي دوکاندارانو به شل کارتنه خوږه
غوښتل وصال به لس و پنځلس ورکول د بازار تقاضا
به نوره هم ډيريدل وصال ته پر ټليفونو به وارى نه

کیدی ٿولو به د خوږو غوښتنه کول څنگه چي د بازار تقاضا او غوښتنه ډيره سوه نو ځکه وصال فابريکي ته د خوږو نور ماشينونه هم راوړل پخوا به وصال او ملگرو او کاريگرو به مال بازار ته دکاندارانو ته ور وړي خو اوس ټول مشتريان او دوکانداران فابريکي ته د خوږو د اخیستو لپاره راتل وصال په خپل کاروبار کي ډير پرمختگ وکړ په شپږ میاشتو کي يي د رخسار پلار ته د هغه پیسې ټولي بیرته ورکړي فابريکي يي میاشت په میاشت پرمختگ کاوه او په لږ وخت کي يي نوري فابريکي او کمپني هم رانيولي په اخبارو او مجلو کي يي د کاريگرو لپاره اعلان وکړ ډير کارکونکي يي په کار وگمارل د پخوانيو کاريگرو معاش او وظيفي يي هم ور لوري کړي يوه ورځ وصال په خپل دفتر کي ناست وو چي د دفتر دروازه يي د اجازي لپاره وټکيدل وصال د ورتلو اجازه ورکړه گوري چي هغه دده پلار وو دواړه ډيره سره حيران سول تر څو شيبو حيرانتيا وروسته وصال خپل پلار ته وويل: راءه راءه بابا کښينه، پلار يي هم کښينستی

وصال پلار ته چای ور واچولي پلار یی همداسی چپ ناست او څه یی نه ویل وصال هغه ته پیر په مینه مینه کتل چي په دی وخت کي د وصال مرستیال راغلي او وصال ته یی وویل: ریس صاحب میلمانہ راور سیدل او دا څو دقیقې کیری چی تاسو ته په تمہ دی، وصال وویل: د نن غونډه لغوه که زه مصروف یم، مرستیال یی وویل: ریس صاحب هغه د لویو لویو شرکتو او کمپنیو خاوندان دی او زموږ لوی لوی مشتریان دی زه یی غونډه څنگه لغوه کولای سم، وصال په غوسه سو او ویویل: بی عقله ما نه درته وویل چي لغوه یی کړه نه می وینی چي زه مجلس لرم او مصروفه یم، په دی وخت کي د وصال پلار د وصال مرستیال ته وویل: ودریره زویه غونډه مه لغوه کوه دی به درسی بیا یی وصال ته وویل ته اړتیا نلری چی زما لپاره غونډه لغوه کړی زه صرف دلته ددی لپاره راغلی وم چي ستاسو کمپنی په اخبار کی اعلان نشر کړی وو چي تاسو یو خزانہ دار (منشي) ته ضرورت لري ما څو کلونه په بانک کی وظیفه کړیده زیاته تجربیه لرم زامن مي

بيڪاره دی پر کور ناست دی هغه وظیفه تاسو ماته
راکری واخلی دا می اسناد دی، د وصال په سترگو کي
په دی وخت کي اوبنکي راغلی او ورته یی وویل: بابا
زه خو دی هم زوی یم او دا کمپني او فابريکي خو
ستاسو هم دی نو بيا تاسو ولی حان پردی کوی، پلار
یی وویل: ما درته وویل چی زه صرف دلته د کار لپاره
راغلی یم که تاسو ماته هغه وظیفه راکوی رایي کړی
که نه د خدای په امان، په دی وخت کي د وصال د
کاروبار یو ملگري د وصال دفتر ته ور ننوتی وصال
ژر خپلي اوبنکي پاکی کړی او پلار ته یی وویل: سمدہ
چی څنگه ستاسو خوبنه وی سر د سبا څخه تاسو خپلي
وظیفی ته راتلای سی، وصال د خپل دفتر څخه ووتی
او د ملگري سره غونډی ته ولاړی د میلنو څخه یی
د ناوخته کیدو بڅښنه و غوښته او بيا یی پر کاروبار
بحثونه شروع کړل کله چی غونډه خلاصه سول او
ټول ولاړل نو وصال خپل مرستیال خپل څنگ ته
رانیردی کړ او هغه ته یی وویل: زه بڅښنه غواړم یاره
ما په غوسه کی تاته بد و رد وویل، مرستیال یی وویل:

زه پوهيرم ريس صاحب ما بختلی یی هیخ خبره نه
ده، په دی وخت کي وصال ته زنگ راغلی کله چي
وصال نمبر ته وکتل نو ویلیدل چي رخسار ده تر
روغبر وروسته رخسار وویل: زما بناغلي ستا فیاد دی
چي دوی ورخی وروسته کمه ورخ ده؟ وصال موسکی
سو او ویویل: څنگه یی هیرو لای سم خان به هیر کم
خو دا ورخ به هیره نه کم همدا ورخی ته خو زه د
میاشتو میاشتو راهیسی انتظار یم د نوی کال لومړی
ورخ او زما او ستا د یو خای کیدو ورخ (کوزدی)
ورخ، رخسار وویل: څه درواغجنه ستا هیره وه دا خو
ما در فیاد کړه که نه نو سهار د وخته به دی لا پر ما
زیری کړی وای، وصال وویل: څنگه یی هیرو لای سم
ایا ساه هم چا هیره کړیده؟ رخسار وویل: بس بس غوره
مالی مکوه زه ستا څخه خوا بدي یم، وصال موسکی سو
او ویویل: مړ می که خو دا د خوابدتیا سزا مه
راکوه، رخسار وویل: چپ سه لیونیه بیا دا د مرگ بد
خونده خبری مکوه زه خو خدای ته دا دعا کوم چی
خدای زما عمر لا تاته درکړی، وصال وویل: چپ سه

ليونی خدای دی داسی نکوی، رخسار وویل: بس بس
نوری خبری مکوه بالا نن ما بنام کورته راسه او بابا
ته به پی ور فیاد کری چی دوی ورخ وروسته ز مور
د کوزدی ورخ ده زه نسیم ورته ویلای حنی شرمیرم،
وصال موسکی سو او ویویل: سمدہ انشاء اللہ، کله چی
ما بنام سو نو وصال د رخسار کورته ورغلی رخسار
وصال ته په دروازہ کی انتظار وه تر روغبر وروسته
دواړه د رخسار د پلار و طرف ته ور روان سوه تر
روغبر وروسته رخسار و وصال ته اشاره وکړه چی
ورته ووايه وصال بیرته رخسار ته اشاره وکړه چی
ته ورته ووايه دوی همداسی اشاری سره کولی
وروسته وصال د رخسار پلار ته وویل: بابا دوی
ورخې وروسته کمه ورخ ده؟ د رخسار پلار وویل:
درنی (دوشنبه) ده زویه، وصال او رخسار بیا پریشانه
سول وصال بیا وویل: یا بابا زما مطلب دا دی وام د
کال کمه ورخ ده؟ د رخسار پلار وویل: لومړی ورخ
به پی وی، وصال او رخسار اوږدی اوږدی ساوی
کبلی چی بابا پی ولی نه پوهیری وصال وویل: نو بابا

کم پلان لری چي په دا ورځ یو وکړی؟ د رخسار پلار
وویل: نه زویه کم پلان نلرم، اخیر رخسار نفستنگی
سوه او پلار ته یی وویل: بابا د یو چا سره به دی په
دی ورځ د کم څه وعده نه یی کړی؟ پلار یی وویل: نه
لوری نو څه وعده می کول، رخسار او وصال دواړه
نفستنگی سول او اوږدی ساوی دواړه باسی څو شیبی
وروسته یی پلار وویل: زه پوهیرم چي تاسی څه
وايست او د سهار راهیسی د څه اشاری سره کوی زه
مو دا اشاری وینم دوی ورځی وروسته د کال لومړی
ورځ او ستاسو د کوزدی ورځ ده داغسی ده؟ وصال
او رخسار دواړه موسکی سوه او وشرمیدل بیا د
رخسار پلار د خپل جیب څخه دوی گوتی (انگیشتری)
راویستی او رخسار او وصال ته ورکړی او ویویل
ورته: دا انگیشتری مو خوښی دی د کوزدی
لپاره؟ وصال او رخسار ډیر حیرانه سول او دواړه خپل
پلار ټینگ په غیر کی ونیوی او مننه یی تری وکړه د
رخسار پلار وصال ته وویل: وصاله زویه زه درباندي
ویارم تا زما سر را لور کی زویه څومره تمه چي ما

درته درلودل تر هغه لس چنده پرمختگ دی وکر افرین
دی سی پر تا زویه زه ویارم چی ستا په رکم خوان می
زوم کیری، وصال وویل: مننه بابا خو دا هر څه ستاسو
له برکته دی دا هر څه خو تاسو ما ته راکړل بابا کم
پرمختگ چي ما کړیدی او کم څه چی زه لرم دا ټول
ستاسو له برکته دی، د رخسار پلار وویل: نه زویه دا
خو ستا د هڅی او کوبښن له امله دی ما خو صرف
پیسی تاته ددی لپاره درکړی چی زه تا په وازمویم که
می چیری بل چاته ورکړی وای نو هغه به پر عیاشی
او د یو څو ورځو پر خوښیو مصرف کړی وای خو
ته د هغو له پلي نسوی زه درباندي ویارم زویه،

وصال او ملگرو یی د کوزدی مراسمو ته آماده گی
نیول کله چي د کال لومړی ورځ سوه نو په ماښام کی
یی د وصال او رخسار د کوزدی مراسم پیل سول د
کوزدی مراسمو ته یی لوی لوی چارواکی او تجاران
راغلی وه د وصال او رخسار د کوزدی نکاح وتړل
سوه څو شیبی وروسته د مراسمو ختمیدو ته لا وخت

پاتی وو چي رخسار وصال ته وويل: وصال زه بايد
يو آرام وکم ډير می پر سر درد دی،

وصال وويل: رخسار! ميلمانه لا تر اوسه دلي دی ته
هغه څنگه يوازی پريردی او ځی؟

رخسار وويل: وصال بخښنه غواړم نوره نسّم پاته
کيدای،

وصال وويل: سمدۀ نو ورسه ته آرام وکه بيا به سهار
زه د پاتی ميلمستيا کيسه درته وکم ورسه ښه شپه
رخسار می،

رخسار وويل: تاته هم ښه شپه وصال می،

وختونه همداسی تيریده وصال ډيری کمپنی او
فابريکي رانيولی او د هيواد تر ټولو ستر تجار سو خو
وصال خپلي لومړی فابريکي ته زیاته پاملرنه کول
ځکه چی ده هر څه د همدی فابريکي په برکت پیدا
کړی وه د همدی فابريکي مسؤل د وصال سره په
مجلس کی وويل: ريس صاحب بهرنی هيواد هم زمونږ
پڅير فاليسی ته لاس اچولی او زمونږ خواړه په بازار

کی دا څو ورځی کیری چي خپل مقام کښته کوی
بازار مندنه او تقاضا کمیری په دی اړه ستاسو نظر څه
دی چي باید څه وکړو؟

وصال وویل: کوم خواره چي مور مخکی جوړول
اوس د هغو رنگ او شکل بدل کړی او مغزی مواد یی
ور زیات کړی د یوی میاشتی لپاره یی په دومره نرخ
بازار ته عرضه کوی چي صرف خپل مصرف پوره
کړی کله چي زیات عرضه سوه نو د بهرنی هیواد
خواره خپل قیمت بایلی چي د څو میاشتو په جریان کی
به د هغو کمپنی فلج سی او مور به بیرته قیمتونه لوړ
کړو او بیرته به خپل بازار مندنه پیدا کړو بیا هغوی د
څو کلونو لپاره کار نسی کولای،

ټولو د وصال پر پوهی چکچکی وکړی د وصال
کاروبار او تجارت ورځ په ورځ پراختیا موندل وصال
خپل ورونه راوغوښتل او په کمپنیو کی یی په کار
وگمارل او ټولو ته یی لوړی رتبی ورکړی ټول ډیر
سره خوشحاله وه رخسار او وصال به هره ورځ سره

ليدل او د واده بحثونه به يې سره كول خو مياشتي تيري
سوي يوه ورځ وصال د رخسار كورته ورغلي وو د
رخسار او پلار سره يې بانډار كاوه خو شيبې وروسته
د رخسار سر په لوگرځيډي او سر څرخي يې وسوه
خو وصال او پلار يې ځان ته نه كړه متوجي او ولاړه
سوه او خپلي خونې ته روانه سوه پلار يې ور ناره كړه
او ويويل: رخسار لوري چيري ځي خيريت دي؟

رخسار په تگ او رفتار كي وويل: بابا ځم خونې ته مي
كار مي دي،

پلار يې وويل: راسه لوري چي وصال ولاړي بيا به
يې وكي،

رخسار وويل: نه بابا ضروري دي،

پلار يې هم څه نه وويل او رخسار خپلي خونې ته
ولاړه كله چي خپلي خونې ته ورسيدل نو په هنداره كي
يې وكتل گوري چي تر پزي يې وينه رابهيدل رخسار
ډيره پریشانه سوه په همدې پریشانی كي ډوبه وه چي

په دی وخت کی پی د خونی دروازہ وټکیدل رخسار
ژر خپل پزه له وینو څخه پاکه کړه او ویویل: څوک؟

په دی وخت کی پی وصال خونی ته ورننوتی او
ویویل: زه یم گرانی ماته اجازه سته،

رخسار موسکی سوه او ویویل: هو ولي نه راءه زه
خو هم دا ستا یم نو بیا اجازی ته څه اړتیا ده،

وصال موسکی سو او د رخسار لاس پی په لاس کی
ونیوی او ویویل: زما گرانی دا څه وخت کیږی ته یو
څه پریشانه راملومیری خیریت خو به پی ایازما څخه
خو به کومه غلطی نه وی سوی،

رخسار موسکی سوه او ویویل: نه نه گرانه الله دی نه
کوي ته خو په لک هاوو کی یو پی زه بختوره یم چي
ستا په رکم خاوند می په نصیب کیږی زه خو الله ته دا
دعا کوم چي ستا په څیر خاوند دی هری پیغلی ته
ورسیری،

وصال موسکی سو او ویویل: او زه بیا دا دعا کوم چي
ستا پڅیر بدرنگه میرمن دی خدای هیچا ته نه ورکوی،

رخسار او وصال دواړه په خندا سوه او رخسار وويل:
خه ليونيه!!! زه نو بدرنگه يم؟

وصال د رخسار لاس بڼکل کړ او ويويل: نه نه
مسخری می کولی ته خو د نړی تر ټولو بڼایسته میرمن
یی چی الله ماته را کړی یی،

خو میاشتی تیری سوی د وصال په هغه کمپنی کی غلا
وسوه په کومه کمپنی کی چی دده پلار منشی وو د هغی
کمپنی مدیر ټولو کاریگرو ته اخطار ورکړ چی باید د
غلا پیسی بیرته کمپنی ته راوړی که نه نو پیر بد چلند
به ور سره وکړی ټول کاریگر پیر وارخطا وه ددی
کیسی خخه وصال خبر سو او همغی کمپنی ته خو
ورخی وروسته راغلی او د کمپنی په سالون کی یی
ټول کاریگر راوغوښتل او مدیر یی هم راوغوښتی
وصال ټولو کاریگرو ته وویل: تاسو ټول تر ما مشران
او ددی کمپنی د خو کلنو راهیسی کاریگر یاست ددی
کمپنی لکبله تاسو خپلو کوچنیانو ته ډوډی او د ژوند
نوری اسانتیاوی برابروی نن چی ددی کمپنی سره کم

خيانت سویدی دي کمپنی او ماته هيڅ تاوان نه رسوی خو کم کس چي دا کار کړیدی هغه ته به ډير تاوان ورسیری البته که یی خپله خپل گناه ومنل او غلا سوی پیسی یی بیرته راوړلی نو شاید زه پری رحم وکم خو که یی نه راوړلی نو د ډير بد حالت سره به مخ سی او د ټولو ومخته به یی رسوا کم تاسو دی خبر یاست چي ددی کس معلومول ماته هيڅ زور او تکلیف نه غواری زه یی معلومولای سم او تاسو می په دی خاطر دلته راوغوښتلاست چي تاسو هغه کس ووینی نو ښه ده چي خپله خپل ځان راوښيي که نه نو بیا دی زما څخه گيله نه کوی چی ما بیا هر حالت پر راوستی اوس لا وخت لری زه هغه ته دوی دقیقی وخت ورکوم چی باید خپله خپل گناه ومني،

ټول کاریگر ډير حیران سول او ټول ودیته انتظار وه چي اوس به څوک ځان مجرم ومني ټول انتظار وه چي په دی وخت کی د همدی کمپنی مدیر وصال ته وویل: ریس صاحب وخت مه ضایع کوه مور خبر یو چي غل

ڇوڪ ڊي ايسي پي ڙر رسوا ڪه ڊوو نورو ملڪرو پي
هم ڊ مدير ڊ خبرو ٿاڻيد وڪر،
وصال وويل: ڇوڪ ڊي هغه؟

مدير ڊ ڪمپني منشي يعني ڊ وصال پلار ته چي مدير
لا نه پيڙندي چي ڊا ڊ وصال پلار ڊي اشاره وڪره او
ويويل چي غل همدا منشي ڊي ملڪرو پي وويل هو
همداسي ده ريس صاحب غل همدا زمور منشي ڊي،

ڊڊي خبر په اوريدو سره ڊ وصال مخ ڊ ڊيره قهره ٽڪ
سور سو خو هيڻ پي ونه ويل ڪله چي پي پلار ڊا خبره
واوريدل نو ڊير وارخطا سو او وصال ته پي وويل:
ريس صاحب ريس صاحب زه په خدای قسم ڪوم چي
ما غلا نه ده ڪري ما غلا نه ده ڪري ريس صاحب،

وصال هيڻ نه ويل ڇو شيبی وروسته ڊ ڪمپني مدير ڊ
وصال پلار پوري وهي او ورته پي وويل: ولاڙ سه
بي شرمه يو وار غلا ڪوي او بيا واپي چي ما غلا نه
ده ڪري،

کله چی د کمپنی مدیر د وصال پلار پوری وهی وصال
ډیر په غوسه سو او ور ولاړ سو او مدیر یی ټینگ په
لغته ووهلی او د دروازی سره یی وجنگوی بیا یی
راپورته کړ او د مخکی یی وویشتی او ورته یی وویل:
بی غیرته تا زما پلار ته غل وویل د ژوند څکه ولاکه
راڅخه وکی،

کله چی وصال منشي ته په پلار وویل نو ټول ډیر
حیران سول وصال خپلو وهلو ته ادامه ورکړی وه او
هر واری یی همدا ویل چی تا زما پلار ته په غل وویل
تر دی حده یی ووهلی چی د مدیر مخ ټول په وینو ککړ
سو پلار یی ورځغستل او وصال یی ټینگ کړ او ورته
یی وویل: ریس صاحب ریس صاحب هغه پریرده که
نه مږ به سی ریس صاحب پریرده هغه پریرده ریس
صاحب،

خو وصال خپلو وهلو ته ادامه ورکړی وه بیا یی پلار
ووویل: وصاله زویه پریرده هغه که نه مږ به سی
وصاله زویه،

کله چي وصال د خپل پلار د خولی څخه د زوی کلمه واوریدل چی و ده ته یی په زوی وویل نو مدیر یی پریښوی د وصال تر سترگو اوبنکې بهیدلی او بیا یی پلار ته مخ واریوی او هغه یی ټینگ په غیر کی و نیوی او د بابا بابا په نامه یی ورته ویل کله چي آرام سو او غوسه یی لیری سوه نو مدیر یی تر کالو و نیوی او ټولو کاریگرو ته یی وویل: غلا دی بی غیرته کری وه خو تور یی پر تاسو او زما پر پلار پوری کری،

ټول ډیر حیران سول بیا وصال د پروجکتور پر مخ د دوی د غلا ویدیو چي جاسوسی کیمری تری نیولی وه ټولو ته ورنسکاره کړه بیا یی مدیر او د هغه ملگری تر کمپنی ویستل ټولو بیرته د پخوا پخیر خپل کارونه شروع کړه وصال څو ورځی وروسته خپل پلار ته وویل: بابا ته نور پر کور کښینه دا دی مور خو یو مور کار کوو ستا و کار ته حاجت نسته ته استراحت وکه، پلار یی وویل: وصاله زویه پر کور چي کښینم دیغت کوم زه باید په یو کار اخته یم،

وصال وويل: نو سمدہ بابا خو ته به هم زما يو شرط
مني؟

پلار يي موسکي سو او بيایي وويل: څنگه شرط زويه؟
وصال وويل: ته به زما د ټوکړانو د کمپني ريس کيري
زه غواړم هغه ستا په نامه کم،

پلار يي ډير خوشحاله سو او بيایي وويل: نه نه زويه
دومره غټه تحفه او دومره لوی احسان زه نسّم منلای،
وصال وويل: بابا څه چي زما دی هغه خو ستا هم دی
او زه پر تا احسان نه کوم ايا تا او مور چي زه دې دنيا
ته راوړلم او روزلم مو ايا دا غټ احسان او غټه تحفه
نه ده چي تاسو ماته راکړه نو ايا زه دا دومره کوچنی
تحفه تاسو ته نسّم درکولای،

پلار يي نه منل خو اخير د وصال د ډير ټينکار سره
يې پلار ومنل او د ټوکړانو د کمپني مشر يې کړ،
وصال غوښتل پر رخسار د پلار سره د يو حای کيدو
زيری پر رخسار وکړی خو کله چي يې تلفون ور

وڪر نو رخسار به پر کات ڪي وصال بيا زنگ ور
ووھلي خو رخسار بيا کات ڪي وصال د رخسار پلار
ته زنگ ور ووھلي او هغه ته يي وويل چي رخسار
چيري ده د رخسار پلار وويل: چي هغه خو په کور
ڪي ده،

وصال ڏير پريشانه سو چي رخسار تليفون ولي نه
پورته کوي په موٽر ڪي ڪنڀينستي پنڄلسمه برخه:

او د رخسار کورته ور روان سو ڪله چي هلته ورسيدی
نو ويليدل چي رخسار د يو خوان سره ناسته وه او
بانڊار يي کاوه وصال د دروازي و شاته ودریدی او
رخسار ته يي زنگ ور ووھلي ڪله چي رخسار ته زنگ
ور غلي نو رخسار وکتي او بيرته يي تليفون پر محڪه
ڪنڀينوي او په بانڊار اخته سوه وصال ڏير پريشانه سو
او د رخسار و خواته ور روان سو ڪله چي هغي ته ور
ورسیدي نو ورته يي وويل: رخسار زه د سهار
راهيسي تاته تليفونونه کوم او ته دلته ناسته يي بانڊار
کوي او زما تليفون ته جواب نه وایي،

رخسار او هغه ځوان حيران سول چې وصال د سلام
پر ځای اول خوشکه شروع کړه د رخسار سره ناست
ځوان وصال ته د روغبر لاس ونيوی او ويويل: سلام
زه شکیب یم،

د وصال غوسه سره سوه او هغه ځوان ته یی لاس
ورکړ او ويويل: وعلیکم السلام وصال یم،

رخسار وصال ته ډیر بد بد کتل شکیب وویل: وبخښی
زه باید اوس ولاړ سم بڼه وخت رخسار بڼه وخت
وصال،

کله چې شکیب ولاړی نو رخسار خپلی کوټی ته راونه
سوه وصال تر لاس ونيول او ورته یی وویل: رخسار
ما د څه وخت راهیسی درته تیلفونونه کول تا دا پورته
کوی ولی نه څه خبره ده،

رخسار په غوسه وویل: وصاله زما لاس ایله که،
خو وصال د هغی لاس ټینگ نیولی وو،

رخسار بيا وويل: وصاله ما درته وويل چي زما لاس
ايله كه،

خو وصال د هغي لاس ٽينگ نيولي وو او نه يي ور
ايله كاوه،

رخسار ته درد ورغلي او پر وصال يي يوه لويه ناره
وگره چي وصاله زما لاس ايله كه، كله چي وصال د
هغي دومره غوسه وليدل حيران سو نو د هغي لاس يي
ور ايله كر او رخسار خپلي كوتي ته ولاړه په دي وخت
كي د رخسار پلار هم راغلي د رخسار ناره يي
واوريدل او وصال ورته وويل: بابا په رخسار نن څه
سویدی د سهار راهیسی می تلفونونه ورته راكول خو
هيڅ جواب يي نه راكوي چي دلته پسي رالم نو دا په
بانډار د هغه ځوان سره اخته وه نه پوهيرم چي څه
خبره ده،

پلار يي وويل: زه هم نه پوهيرم زويه چي څه خبره
ده؟

وصال وویل: بابا هغه ځوان څوک وو چي دلته راغلی
وو؟

د رخسار پلار وویل: هغه زما وراره او د رخسار د
اکا زوی وو،

وصال ډیر پریشانه وو او ټوله شپه وینس وو او لت پر
لت او بنټی خوب نه ورتلی د رخسار غوسه یی په دماغ
کی گرځیدل کله چی سهار سو نو په دفتر کی یی طاقت
نه کیدی نو رخسار ته یی زنگ ور ووهلی خو رخسار
پر کات کړ بیا یی ور ووهلی خو رخسار بیا پر کات
کړ وصال حیران وو چي څه پینه ده نابیره کله چی د
رخسار کورته ورلی نو بیا یی ولیدل چي رخسار د
شکيب سره ناسته وه او خندل یی وصال ډیر پریشانه
سو هلته څو دقیقو ورته منتظر وو او د رخسار او
شکيب خبرو ډیر بد خوند ور کاوه څو دقیقې وروسته
شکيب ولاړی او وصال د رخسار و طرف ته ورلی
او رخسار ته یی وویل: رخسار ته دا خبرو او بانډار
او خنداوو ته وخت لری دا زما تلیفون ته وخت نسی

پیدا کولای چی جواب راکی اخیر دا نفر څوک دی چی
زما وستا په مینځ کی یی فاصله راوستل بل وار دی
ددی هلک سره ونه وینم،

رخسار وویل: ته څوک یی چی ما راگرځوی؟

وصال ددی خبری په اوریدو ډیر پریشانه سو او
سترگی یی راوختی او رخسار ته یی په ژر غونی اواز
وویل: یوه دا خبره دی پاته وه سمده صحی ده زه پردی
یم ما ناحقه وکره چی تاته می دا وویل،

د وصال تر سترگو اوبنکی راغلی او د رخسار له
کوره ووتی په دروازه کی د رخسار پلار ولیدی چی د
وصال تر سترگو اوبنکی را روانی دی او په موټر کی
کبینستی او ولاری د رخسار پلار چی کله کورته رالی
نو رخسار ته یی وویل: ایا تا بیا د وصال سره جنگ
وکی؟

رخسار وویل: هغه بابا دی رالی....

رخسار لا خبره پوره ڪري نه وه ڇي پلار پي په غوسه
ورته وويل: ما ڇي ڪمه پوڻتنه در ڇخه وڪره د هغه
جواب راکه،

رخسار وويل: هو بابا

پلار پي رخسار ته ڀير په غوسه سو او خپلي خوني ته
خني ولاري رخسار هم په غوسه خپلي خوني ته
ولاره، وصال ٿوله شپه په ڙرا تيره ڪره او تر سهاره
بيده نسو ڇو ورڃي تيري سوي وصال او رخسار هيڃ
خبري سره ونه ڪري وصال به ڀير خوابدي دفتر ته
راتلي او وتي هيڃ شي او هيڃ ڪاروبار ته پي زره نه
ڪيدي ڇو ورڃي وروسته وصال په خپل دفتر ڪي
ناست وو ڇي د رخسار د پلار تليفون ورته رالي
وصال ڀير خوشحاله سو فڪر پي ڪاوه ڇي يو ٻنه خبر
به وي ڪله ڇي پي د رخسار د پلار تليفون ته جواب
ورڪر نو د رخسار پلار ورته وويل: وصاله زويه ته
يو وار ڪورته راسه ڪه تڪليف نه وي،

وصال ورته وويل سمدہ او د رخسار کورته په ډيري
خوشحالی ور روان سو کله چی د رخسار کورته
ورسیدی نو ویلیدل چی رخسار او پلار یی ډیر خوابدی
ناست دی وصال هم حیران سو تر روغبر وروسته د
رخسار پلار وویل: وصاله زویه نه پوهیرم چی ستاسو
جنجال پر څه خبره سره راغلی وو خوبنه نه وسوه
زویه ما خو ډیر نصیحتونه ورته وکړه خو دا تر خپلی
فیصلی نه تیریری او پر خپله فیصله یی ټینگار دی نو
چی خبره نوره سره ترخه نسی او جنجالونه نور زیات
نسی نو دا وایی چی ما دا فیصله کړیده نور تاسو پوه
سواست او فیصله مو،

وصال وویل: کمه فیصله بابا؟

د رخسار پلار په کراری وویل: وصال زویه رخسار
غوووووواری چی ستا څخه طلاق واخلي،

وصال ډیر حیران سو او په حیرت سره یی رخسار او
د هغی پلار ته وکتل او بیایی تر سترگو اوبنکي راغلی

او د رخسار پلار ته یی په ژړا وویل: بابا دا ته څه وایی؟

د رخسار پلار وویل: زه نه زویه دا د رخسار پریکړه ده،

وصال د رخسار خواته ورغلی او رخسار ته یی په ژړغونی اواز وویل: رخسار دا بابا چي څه وایی ایا دا رښتیا دی ایا ته په رښتیا هم زما څخه طلاق غواړی؟
رخسار وویل: هو زه طلاق غواړم،

وصال چی کله د رخسار د خولی څخه دا خبره واوریده نو ډیر حیران سو او بیایي رخسار ته وویل: خو ولی؟
رخسار وویل: بس دا زما پریکړه ده زه طلاق غواړم،
وصال وویل؛ رخسار خو اخیره څه سوی چي ته زما څخه طلاق غواړی ایا زما څخه کومه غلطی سوی ده که راڅخه سوی یی نو زه بڅښنه غواړم در څخه بیا به یی هیڅکله ونه کم خو هیله کوم ته زما څخه مه جلا کیره زه بیله تا ژوند نسیم کولای هیله کوم رخسار،

رخسار وويل: وصاله تا زما فيصله واوريدل او زه
هيڅڪله د خپلي فيصلې نه اورم زه طلاق غوارم چي
په هر رڪم وي،

وصال و رخسار ته ډيري زاري او ننوا تي وکړي خو
رخسار د وصال يو خبره هم نه منل اخير وصال ته هم
درد ورغلي او په درد سره يي رخسار ته وويل: ايا دا
ستا اخيري فيصله ده رخسار؟

رخسار وويل: هو،

وصال وويل: نو زما فيصله هم واوره هيڅڪله دي
ولاکه طلاقه کم لاس دي ازاد چي هر څه کوي،

رخسار ته هم درد ورغلي او وصال ته يي وويل: زه
به وگورم چي ته څنگه ما ته طلاق نه راکوي ته يي
څوک زما د پلار په پيسو دي دا هر څه پيدا کړه او
اوس مور ته غټ غټ کيري،

د رخسار پلار ته پر دي خبري زيات درد ورلي چي
رخسار وصال ته وويل چي زما د پلار په پيسو.....
نو يي په درد سره رخسار ته وويل: رخسار که مي بل

وار داسی خبره در خخه واریدل نو په مخکه کی به
دی ژوندی بنخه کم ته چي طلاق غواری هغه ستا خپل
کار دی خو که دی د وصال بی عزتی وکړه نو دا زه
نسم ز غملای وصال چي خه لری هغه ده په خپل لیاقت
سره پیدا کړیدی نه زما په پیسو، درخسار پلار د پیره
درده خپل کوتی ته ولاړی رخسار او وصال سره پاته
سول او بیا وصال رخسار ته وویل: پوهیرم د کله چی
شکيب دلته راغلی دی او ستا د هغه سره شناخت پیدا
سوی د هغه راهیسی دا کیسی شروع سویدی ټوله هغه
احمق دی،

رخسار په درد وصال ته وویل: هو هو چی هر خه ته
فکر کوی خو بل وار د هغه نوم په خوله کی لا را نه
وری،

وصال وویل: رخسار زه به مرگ قبول کم خو تا ته به
هیڅکله طلاق در نه کم،

وصال دا خبره وکړه او د رخسار د کوره ووتی یو
لیری حای ته ولاړی او په یو ارام حای کی یی موثر

ودروی او تر سترگو یی اوبنکی روانی سوی او هلته
یی ډیر وژړل او بیا خپل کورته ولاړی کله چي یی
پلار ولیدی نو پوه سو چی وصال خوابدی دی نو ورلی
او پوښتنه یی حنی وکره: وصاله زویه څه خبره ده
خیریت دی،

وصال څو شیبی چپ وو او بیا یی پلار په غیر کی
ونیوی او په ژړا سو پلار یی ډیر حیران سو چی څه
پینه ده بیا یی وصال په غیر کی ټینگ کړ او ورته یی
وویل: وصاله زویه وصاله زویه چپ سه زویه دا څه
کوی،

وصال هم چپ سو او خپلی اوبنکی یی پاکی کړی بیا
یی پلار ورته وویل: وصاله زویه ته دی خپلی خونی
ته ولاړ سه بیابه پر کراره خبری وکو ورسه زویه،

وصال هم خپلی خونی ته ولاړی او ټوله شپه یی په
ژړا تیره کړه او د سهار وخوا ته بیده سوی وو پلار یی
د شپي ناوخته د وصال خونی ته ورغلی ویلیدل چی د
وصال په لاس کی یو عکس دی او په غیر کی یی

نیولی دی او د هغه سره بیده سوی وو او تر سترگو یی
اوبنکې راغلی وی پلار یی وصال پر خای سره سم
کړ او عکس یی را واخیستی چی ویکتل نو د رخسار
عکس وو پوه سو چی د مینی معامله ده هغه د رخسار
بغلته پر میز کښینوی،

وصال په دفتر کی وو چی تلفون ته یی زنگ رالی
وصال چی کله جواب ورکړ نو د رخسار د کور یو
مزدور وو او هغه وصال ته وویل چی رخسار غواړی
دا هیواد پریردی او خاریج ته د خپلوانو کورته د تل
لپاره حی،

وصال ډیر حیران سو او ژر د دفتر څخه ووتی او د
رخسار د کور وخوا ته ولاړی کله چی د رخسار کورته
ورسیدی نو ویلیدل چی د رخسار د سفر بسته په لاس
کی ده او روانیږی وصال په بیره ورلی او رخسار ته
یی په زهیره لهجه وویل: رخسار زه خبر سوم وای
هیواد پریردی؟

رخسار وویل: هو،

وصال وويل: نو چيري حِي،

رخسار وويل: حُم د اكا كره د تل لپاره،

وصال په زهيره لهجه وويل: رخسار زما خخه كمه
غلطي سویده چي ته ما پريردي ته ماته سزا راکه زه
هر ركم سزا ته تيار يم كه وايي چي حان مړ كه زه
ديته هم تيار يم خو ما مه پريرده زه بيله تا ژوند نسّم
كولاي،

رخسار وويل: وصاله زه زياتو خبرو ته وخت نلرم
زما پرواز ته لږ وخت پاته دي،

وصال خو شيبی د رخسار سترگو ته كتل او بيا يي
وويل: سمدۀ رخسار چي خنګه ستا خوبنه يي چي ته
خوشحاله يي زه خوشحاله يم چي هر حاي يي خو يوه
غوبنتنه ده راحه تر هوايي ميدانه پوري به دي زه
ورسوم،

رخسار وويل: نه نه زه خپله تلای سم،

وصال وویل: هیله کوم رخسار راځه دا اخیری شیبی
خو به یو ځای سره تیری کو،
رخسار وویل: سمدہ درځه،

وصال ډیر خوشحاله سو او رخسار ته پی د موټر
دروازه ور خلاص کړه او رخسار کښینستل او د
هوایی میدان پر طرف رهی سول په لاره کی وصال
و رخسار ته وویل: رخسار ایا ته بی ما هلته ژوند
کولای سی زه خو بیله تا یوه دقیقه نسیم تیرولای،

رخسار وویل: وصاله ته ډیر ښه انسان پی یو ښه انجلی
د ځان لپاره پیدا که او واده ور سره وکه زه به دی ژر
هیره سم او هغه انجلی به ډیره بختوره وی چی ته پی
په نصیب سی،

وصال وویل: نو ته می ولی پریردی که زه ښه انسان
وای نو تا به نه پرینولای رخسار زه بیا هم زاری
درته کوم چی ما یواری مه پریرده،

رخسار وویل: وصاله پر ما ناوخته کیری زه ستا سره
په موټر کی په همدی نه راتلم،

وصال چپ سو او خو شیبی وروسته هوایی میدان
راورسیدی کله چي میدان راورسیدی نو رخسار ژر
تر موتر کښته سول او بسته یی واخیستل در سره او
وصال ته یی وویل: نو زه حُم د خدای په امان،

وصال ورغلی او رخسار یی پر تندی مچ (بنگل) کره
او په ژرغونی اواز یی ورته وویل: الله دی مل سه
رخسار،

کله چي رخسار روانه سول نو تر سترگو یی د الماسو
پخیر بنکلی اوبنکي پر مخ د اوبو پخیر روانی سوی
خو وصال ته یی تر شا نه کتل وصال هغه د شا له
طرفه څارل رخسار د ترمینل پر طرف روانه وه او
تر سترگو یی دوامداره اوبنکي توپیدی کله چي د
تلابنی تر ځای ووتل نو د شا له طرف یی وصال ته
مخ ور واریوی په سرو او په اوبنکو ډکو سترگو یی
وصال ته د خدای په امانی لاس پورته کړ وصال هم
لاس ورته پورته کړ خو خو شیبی وروسته وصال ډیر
حیران سو او په ډیری حیرانی یی رخسار ته کتل

رخسار هم حيرانه سول چي وصال ولي داسي په
حيرانی و دي ته گوري کله چي رخسار پزی ته لاس
ور وړ نو ويليدل چي تر پزی يی وینی راغلی وی
وصال ژر د رخسار و خواته ورغستل او هغه يی د
امنیت له حایه دباندی راويستل او ورته يی وويل:
رخسار په تاڅه سویدی؟

رخسار ژر د خپلی پزی وینی پاکی کړی او وويل:
هيڅ نه دی راسوی هغه داغسی...،

وصال وويل: ته درواغ وایی رخسار هتماً يو خبره ده
چی ته يی زماڅخه پتوی،

رخسار وويل: نه نه وصال هيڅ خبره نه ده زه
سمه.....، رخسار لا خبره نه وه خلاصه کړی چي بی
هوښه سول وصال ژر هغه روغتون ته ورسول کله
چي ډاکترانو د هغی معاینات وکړل نو وصال ته يی
وويل: بناغلي وصال صاحب ستاسو ميرمن رخسار په
سرطان اخته ده،

وصال ڊير حيران سو او تر سترگو يي اوبنڪي راغلي
په دي وخت كي د رخسار پلار او شڪيب هم
راور سيدل وصال د رخسار پلار ته په ڙا كي وويل:
بابا ڊاڪٽر صاحب وائي زما رخسار سرطان ده،

د رخسار پلار وويل: خبر يم زويه،

وصال حيران سو او د رخسار پلار ته يي وويل: ته
مخكي خبر وي بابا؟

د رخسار پلار وويل: هو زويه خبر وم،

وصال وويل: نو تاسو زه ولي نه خبرو لم؟

شڪيب وويل: وصاله زه د رخسار شيدو خوړونكي
ورور او د هغي ڊاڪٽر يم ما غوښتل چي تاته ووايم خو
رخسار ما او كاكا ته قسم راكي چي مورن بايد تا خبر
نه كو او هغي زما سره د ميني ناتيڪ او ته يي حڪه
خوابدي كړي او ستا خخه تلل چي ته د هغي خخه نفرط
وكي او د يوي بلي انجلي سره واده وكړي چي بيا ستا
دا هيره سي پوهيري وصاله هغي چي به تاته هر واري
ناكي او ناخوبنه خبره كول نو دومره به يي ڙل چي

نیردی به وو چی د پیری ژرا خخه بی سترگی رندی
سوی وای هغه ستا سره پیره مینه کوی خو ستا د
خوشحالی لپاره بی دا هر خه کول، شپاړسمه برخه:

وصال ددی خبرو په اوریدو پیر وژړل او بیا شکیب
وویل: وصاله رخسار خور می د وینی سرطان ده او
د هغی د وینی د خرابتیا له وجی د هغی د زړه نیمایی
برخی کار پری ایښی دی او نور هم خرابیری او هغه
زمون سره د یو خو ورخو میلمه ده،

کله چی وصال د شکیب دا خبره چی رخسار زمون
سره د خو ورخو میلمه ده نو پیر حیران سو او په
حیرانی سره بی شکیب تر گریوان ونیوی او هغه ته
بی وویل: یو خو ورخی دی د ډاکتری درس ویلی دی
او اوس دلته زما پر رخسار داسی پریکړی کوی؟

نورو ډاکترانو هم وصال ته وویل: وصاله ډاکتر
شکیب چی خه وویل هغه رښتیا دی،

وصال وویل: زه ستاسو خبری نه منم زما په رخسار
هیڅ نه کیری زه هغه د نری تر ټولو تکړه ډاکترانو ته

بيایم زه هغه نه پریردم چي زما څخه ولاړه سی که څه
هم زما کمپنیانی زما کورونه او زما ژوند پکښی حی،
ډاکټرانو وویل: وصاله مور د نړی تر ټولو د تکره
ډاکټرانو سره ددی مریضی په اړه خبری کړیدی
هغوی مور ته منفی جواب راکړیدی او ویلی یی دی
چی ددی مریضی تداوی ناممکینه ده،

وصال وویل: تاسو درواغ وایست،

بیا د رخسار پلار وویل: وصاله زویه ډاکټران چي څه
وایی همدا رښتیا دی ما خپله هم د هغوی سره خبری
کړیدی،

وصال وویل: نه زه دا نه منم،

د رخسار پلار وصال ته چپلاخه پر مخ ورکړه او په
ژړایی وصال ته وویل: زه د هغی پلار یم بی عقله!!
ما به خپل مال او ځان ټول د هغی د تداوی لپاره قربانی
کړی وای خو د هغی تداوی ناممکینه ده،

د وصال تر سترگو بی اختیاره اوبسکي روانی وی او
ډیر یی وژړل او بیا د رخسار د عملیاتو و اطاق ته
ورلی رخسار هم تازه په هوبن کی راغلی وه وصال د
هغی په سترگو کی سترگی بنخی کړی او بیا دواړو
تینگ په غیر کی سره و نیول او ډیر یی وژړل وصال
رخسار ته وویل: رخسار ډاکتران وایی چی ته زما
څخه حی خو ته د دوی خبره مه منه زه نه پریردم چی
ته زما څخه جلا سی زه به خپل ځان هم ستا لپاره خرڅ
کم خو نه پریردم چی په تا څه وسی،

رخسار چی تر سترگو یی اوبسکي بهیدلی وویل:
وصاله هغوی چی څه وایی رښتیا دی زما د ناروغی
درملنه ناممکینه ده،

وصال وویل: رخسار ته هم داسی وایی؟

رخسار وویل: وصاله دا د الله کره دی او دا حقیقت دی
پتیدای نسی د تقدیر څخه تینسته نسته همدا زما تقدیر
کی لیکل سوی وه بل دا چی زما دعا خدای قبوله کړه،
وصال حیران سو او بیا یی وویل: کمه دعا؟

رخسار وويل: وصال ستا فياد دى چي تا تکر کړى وو
په هغه ورځ ما الله ته دعا کړى وه چي خداى دى زما
مرگ ستا د مرگ څخه مخکى کړى ځکه چي زه ستا
پر بدن يو کوچنى زخم لا نسّم ليدلاى،

وصال رخسار ته ډير بد بد وکتل او بيا يى هغى ته
وويل: ايا نو زه به ستا مرگ وز غملاى سم؟

رخسار وژړل او بيا يى وويل: وصاله ته زما سره
وعده وکه چي زما تر مرگ وروسته به ته هيڅ غم نه
کوى که نه زما روح به بيا نا ارامه وي،

وصال او رخسار ډير سره وژړل او بيا وصال وويل:
رخسار زه دا وعده نسّم کولاي در سره ځکه ته زما
ساه يى او بى ساه ژوند کله امکان لري،

رخسار وويل: وصاله پوهيرى ماستا څخه ولى طلاق
غوښتى د همدى لپاره چي ته د يوى بلى انجلى سره
واده وکړى نو زه به دى هيره سم،

وصال حيران سو او بيا يی وويل: رخسار زه ستا وم
ستا يم او تر مرگه به ستا يم په الله قسم ستا حای به
هيڅکله چاته ورنه کم،

رخسار وويل: ليونی کيره مه وصاله ته دی خپل ژوند
شروع که زه په دی ډيره خوشحاله کيرم چی تا
خوشحاله ووينم،

وصال وويل: رخسار ته زما خوشحالی يی ته زما هر
څه يی زه به هيچا ته اجازه نه کم ور چي زما و ژوند
ته دی راسی مور په همدی اوونی کی واده کوو،

رخسار ډير وژړل او بيا يی ډاکتر ته وويل: ډاکتر
صاحب زه څومره وخت لرم زما د خاوند سره د
اوسیدو ایا يو میاشت مور سره اوسیدلای سو؟

ډاکتر سر لاندی وزړوی څه يی ونه ويل او رخسار
پوه سوه چي دومره وخت نلرم بيا يی وويل: ډاکتر
صاحب ایا پر لاسو می د واده د نکريزو تر پاکيدو
پوری وخت لرم؟

ڊاڪٽر بيا ڇه ونه ويل او بيا رخسار وويل: زه ڄومره
وخت لرم ڊاڪٽر صاحب؟

ڊاڪٽر وويل: يوه او وني،

وصال او رخسار ڊير حيران سول او بيا وصال پر
ڄنگنو سو او چغي يي ڪري او سر يي د محڪي وهي
ٽول ڊاڪٽران او د رخسار پلار راغلل او وصال ته يي
وويل: وصاله ستاسو دا چغي او ڙراوي مريض نور
هم تاواني ڪوي او هغي ته زيات زيان رسيري،

وصال آرام سو د رخسار تر سترگو هم بي اختياره د
ملغرو پڄير اوبنڪي پر مخ بهيدلي، وصال او ڪورني
يي د واده تياري شروع ڪر او په دوو ورڄو ڪي يي د
واده تياري ونيوي او دريمه ورڄ وروسته د رخسار
او وصال واده وسو وصال رخسار ته زياته مينه
ورڪره او د هغي ڇخه يي د هغي مرگ هير ڪر ڪله
چي پنڄمه ورڄ خلاصه سول نو سهار چي ڪله وصال
راڪنينستي نو گوري چي رخسار په بيستر ڪي نسته
نو ڊير حيران سو ڙر ڙر يي په نورو اطاقو ڪي وڪتل

خو هلته رخسار نه وه کله چي پي په سالون کي وکتل
نو ويليدل چي رخسار پر لمانځه وه او دعاوي پي کولي
وصال موسکي سو او ور نار ه پي کړه: رخسار خاوند
دي هير نه کي هغه ته هم دعا وکله،

رخسار هم ددي بزغ په اوريدو موسکي سوه او الله ته
پي په دعا کي وويل: يا الله ته زما خاوند تل خوشحاله
لري ته د هغه هر مشکل ور حل کړي ته تل د ژوند په
ټولو چارو کي د هغه سره کمک وکړي او زما وروسته
چي پر هغه کم غم رايي ته هغه دده څخه ليري کړي
يا الله ته پي د هره غمه وساتي امين!

وصال غوښتل چي رخسار ته جوس ور جوړ کړي
کله چي پي جوس ور جوړ کړ نو د هغي پر طرف
ره پي سو چي ور پي کړي خو کله چي رخسار ته
ور سیدی نو ويليدل چي رخسار د لمانځه پر خاي چپه
سویده وصال ژر ور وځغستل او هغه پي راپورته کړه
خو هغه په هوبن کي نه وه کله چي پي روغتون ته
ور سول نو هلته پي بيستر کړه د وصال او د رخسار د

کورنیو غری هم راورسیدل ټول ورته انتظار وه د
وصال تر سترگو دوامداره اوبنکې بهیدلی خو شیبی
وروسته ډاکټران راووتل او ویویل: د رخسار حالت
ډیر خراب دی تاسو کولای سی چی د هغی سره
ووینی،

ټول ورغلل ویلیدل چی د رخسار حالت ډیر خراب وو
د اکسیجن ماسک یی په خوله وو د وصال پلار په ژړا
کی رخسار ته وویل: مبروری! زه ستا څخه ډیر
خوابدی یم دا څنگه مبرور می یی د خوسر سره دی
بانډار ولا نکی زه ستا څخه ډیر خوابدی یم،

بیا د وصال ورونو د رخسار سره خبری وکړی خو
شیبی وروسته د رخسار پلار رخسار پر تندی مچ کړه
او ټولو ته یی وویل: وبخښی! هیله ده چی خو شیبی
رخسار او خاوند یی سره پریږدی،

ټول دباندی ووتل وصال د رخسار څنگته کښینستی د
هغی لاس یی په لاس کی ونیوی او ډیر یی وژړل
رخسار د هغه لاس وبنوروی او خپل ځانته یی متوجی

کر او بیایی د اکسیجن ماسک له خولی لیری کر او په
کراری یی وویل: وصال وصال ته خو اوس لا خپله
وعدہ ماتوی زه په تا باور نلرم ما تاته نه وویل چی ته
به زما څخه وروسته هیڅ پریشانی نه کوی که تا داسی
وکره نو زما روح به ډیره بی ارامه وی زما سره وعدہ
وکه چی ته به هیڅ غم نه کوی او تل به خوشحاله
گرځی وعدہ وکه راسره،

وصال د رخسار لاس مچ کر او د هوکړی سر یی
و بنوراوه د رخسار اخیری سلگی وی نو یی وصال ته
وویل: وصاله ما په خپل غیر کی ونیسه،

وصال رخسار په خپل غیر کی و نیول د وصال او د
رخسار کورنی د عملیاتو د اطاق مخته انتظار وه خو
شیبی وروسته وصال د عملیاتو د اطاق څخه راووتی
او ژړا پکښی وچه سوی وه او حواس یی د لاسه
ورکړی وه لاسونه یی پسی مړه وه پلار او ورونو یی
ناری پر وهلی وصاله! وصاله! خو وصال هیڅ نه ویل

ٽول د عملیات اطاق ته ور دننه سوه نو ویلیدل چی
رخسار خپل روح حق ته سپارلی وه،

حینی بی پوښتنی راسی ز مور زړونه خپل کی مور ته
د ژوند کولو سبب سی خو یوه ورځ بی پوښتنی ولاړ
سی او د تل لپاره مو یوازی پریږدی او زړونه مو
زخمی کی داسی زخمی چی بیا هیڅ دارو درمل تاثیر
نه پر کوی ته پوهیری رخسار لومړنی مینه چی د چا
سره سی هغه هیڅکله نه هیریږی که د دنیا ټولی
خوشحالی او نعمتونه هم درکړل سی خو بیا هم نه
هیریږی ته زما لومړنی او اخیری مینه یی بیله تا خو
زه ژوندی یم خو د ژوند کولو نه یم د مړ جسد او زما
هیڅ فرق نسته رخسار ته می ډیره یادیری ایا زه ستا
همدومره یادیرم؟

رخسار+.....:

نه راته وایی ایا د خاوند څخه دی خوابدی یی؟

رخسار+.....:

ایا زما سره خبری نه کوی بنه خیر زه به یو توکه درته
ووايم که دی خوبنه سول نو معافوی به می که نه نو
بیا به په یو بله طریقه خان ستا د خوابدتیا څخه خلاص
کم نو ورته غور سه: دوه ملگری پر لار روان وه چی
د غوا خوشایی یی ولیدل دا یوه ملگری دا بل ته وویل
چی دا به چشی وی هغه بل ورته وویل چی نه پوهیرم
چی چشی به وی دا بل ملگری یی وویل چی ته وده زه
به یی خوند وگورم کله چی یی خوند وکتی نو ویویل
اوووی دا خو د غوا خوشایی دی بنه دی چی نه یو
پکبني ختلی هه هه هه هه هه هه هه هه هه هه هه هه هه هه هه هه هه
رخسار + :

نسوه دی خوبنه؟ بنه خیر زه به یو څو بیتونه درته
ووايم چی ستا لپاره می جوړ کړیدی،
دغه ژوند دی چی دیار په څنگ کی اوسی
بیله یاره کل جهان په چا زندان سی
خدای دی نکړی څوک له یاره نه جدا

سپين سهار به ورته بنڪاري تور ماڻسام
ما ديار پر ڇنگ ڙوند د ملنگي خوبنوي
بيله ياره شتمني د جهان ڇهه ڪرم
که يار مي ولاړي تور لحد ته له ما ليري
ر به ماته هم نصيب ڪري لحدونه
د چا چي نوم زما بارڪ پر زره ليڪلي
نه به پاڪ سي نه به هير سي او نه ليري

پاي

د ليکوال په اړه

نيک محمد بارک موسوي د محمد عیسی موسوي زوی او د موسی جان لمسی دی چی په ۱۳۷۸ه ش کال کی یی د کندهار په ولایت کی دی دنیا ته تشریف راوړ. اسلامی زده کړی یی د کندهار په بیلابیلو مدرسو کی زده کړی او په دولس کلنی کی یی د

قرانکریم د قاریتوب سند تر لاسه کی لومړنی عصری زده کړی یی د حاجی میرویس خان نیکه په عالی لیسہ کی پای ته رسولی او په ۱۳۹۷ کال کی د کانکور په ازموینه کی د کندهار پوهنتون د انجینری پوهنخی ته کامیاب سو چی د څه ستونزو لکبله یی ونسواي کولای چی نوموړی پوهنخی ته ادامه ورکړی چی بیایي د عالی زده کړو لپاره د نرسنگ انسټیټوت ته امتحان ورکړ او په بنو نمر و نوموړی رشتی ته انتخاب سو چی فعلن د نوموړی انسټیټوت د پنجم سمیستر محصل دی. نوموړی اوس ۲۰ کلن او مجرد دی تر ټولو لوی ارمان یی وطن او خپلی مورنی ژبی ته نه ستړی کیدونکی خدمت دی.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**